

Observant

INCLUDES
ENGLISH
EDITION

12

Informatie- en opinieblad van de Universiteit Maastricht • Redactieadres: Postbus 616, 6200 MD Maastricht • Jaargang 18, 20 november 1997

De decaan van geneeskunde en gezondheidswetenschappen, Nieuwenhuijzen Kruseman (links) en Maarse, bliken tevreden in de lens. De onderwijsvisitatie viel voor beiden tamelijk goed uit (foto Philip Driessen)

Visitatiecommissie twijfelt aan wetenschappelijke vorming van studenten

Groningse faculteit geneeskunde onttroont Maastricht

Het onderwijs tijdens de co-schappen schiet tekort, de contacten met echte patiënten zijn te gering en de wetenschappelijke vorming is te mager. Ondanks al deze minpunten heeft de Maastrichtse faculteit geneeskunde toch een goed onderwijsprogramma, meent de visitatiecommissie. Maar niet meer het beste van Nederland. Die eer komt Groningen toe.

Het woensdag gepresenteerde onderwijsvisiterapport bevat eigenlijk weinig nieuws voor de acht geneeskundefaculteiten. De oordelen over de kwaliteit van het onderwijs komen grotendeels overeen met de vaak kritische mondelinge rapportages van de visitatiecommissie eerder dit jaar. Utrecht, Leiden en Rotterdam worden als de zwakste studies aangewezen. Het Utrechtse medisch onderwijs is te theoretisch, te versnipperd en niet uitdagend genoeg. Het Leidse onderwijs noemt de commissie onderwets: veel hoorcolleges, weinig aandacht voor communicatieve en praktische vaardigheden. Het Maastrichtse probleemgestuurd onderwijs krijgt wel waardering van de

groep deskundigen. Maar er is geen reden, zo waarschuwt het rapport impliciet, om rustig achterover te gaan leunen. De begeleiding van de wetenschappelijke stages is soms onder de maat, het toetsstelsel is nog niet wat het zijn moet en verder zou de faculteit eens moeten gaan nadenken over andere werkvormen die de studenten in het derde en vierde jaar wat meer uitdaging bieden. Verder hamert de commissie opnieuw op de geringe wetenschappelijke vorming van niet alleen de Maastrichtse, maar alle Nederlandse studenten geneeskunde. "Wij denken daar toch iets anders over," reageert de decaan van de Maastrichtse faculteit geneeskunde prof. A. Nieuwenhuijzen Kruseman. "Iedere onderwijsgroep is al een oefening in wetenschappelijk denken. Maastrichtse studenten leren daar luisteren, vragen formuleren, hypothesen opstellen en die vervolgens in de literatuur toetsen." De opmerking over het te geringe contact met patiënten neemt de faculteit ter harte, net zoals de kritiek op het onderwijs tijdens de co-schappen. "We hebben al het stage-overstijgend onderwijs voor co-assistenten in het azM. Dat wordt nog verder uitgebreid." Maar het onderwijs in de affiliatieziekenhuizen is volgens de decaan een probleem. Daar is niet ge-

noeg geld voor. Een tweede plaats voor Maastricht is geen grote teleurstelling, vindt Nieuwenhuijzen Kruseman. "De verschillen in de top drie, Groningen, Maastricht en Nijmegen, zijn marginaal. Maar Groningen verdient wel een pluim, zij hebben de afgelopen jaren alles op alles gezet om het

onderwijs te vernieuwen. Wij hebben er een goede concurrent bij waar we wat van kunnen leren."

Riki Janssen

(Zie pagina 3 voor uitslag visitatie gezondheidswetenschappen)

Faculteitsraden verschieten al voor verkiezingen van kleur

Bij rechten krijgen de assistenten in opleiding het voor het zeggen in de nieuwe faculteitsraad en op de economische faculteit wordt het hele wetenschappelijk personeel vertegenwoordigd door medewerkers van één vakgroep.

De belangstelling onder het personeel om gekozen te worden in de nieuwe MUB-raden is niet groot. Omdat op acht plekken op de universiteit het aantal verkiesbare zetels niet groter is dan het aantal kandidaten, wordt daar niet gestemd.

Daar is de uitslag al bekend. Rechten zal zich erbij neerleggen, economie wil onderzoeken of er nog wat te sleutelen valt.

De universitaire verkiezingen moeten nog gehouden worden, maar nu al is duidelijk dat de verhoudingen binnen de raden van beide faculteiten de komende anderhalf jaar totaal anders zullen liggen. Maar liefst vier van de vijf wetenschappers die een plaats krijgen in de raad van rechten, zijn assistent in opleiding. Dat komt omdat er onder het personeel nauwelijks belangstelling is om in

(Lees verder op pagina 7)

3 Medici vechten om apparatuurgeld

5 Juristen beginnen elektronisch tijdschrift

7 Catharina Pijlsprijs voor Mira en Inge

8 P-Universeel wat kort door de bocht

9-12 English edition: tales of an Annadal night porter

20 Bruisend Hoensbroek

Studenten moeten meer boeken kopen, vindt visitatiecommissie GW

Gezondheidswetenschappers gaan nu toch 'eindtermen' vaststellen

De Maastrichtse gezondheidswetenschappers mogen zich met recht doctorandus noemen, maar de wetenschappelijke diepgang van de afstudeerrichtingen is niet altijd even goed vast te stellen omdat er geen eindtermen zijn geformuleerd. Dat zegt de visitatiecommissie die de opleiding heeft beoordeeld. De faculteit neemt de kritiek ter harte en gaat nu alsnog eindtermen opschrijven.

Veel nieuws levert het definitieve visitatierapport, na de mondelinge rapportage van de commissie in het voorjaar, niet meer op. De teneur van de beoordeling is onveranderd. Positief: de commissie vindt GW een goede faculteit, met een aantal interessante opleidingen die het werkveld volledig bestrijken. Het onderwijssysteem ontmoet waardering, de opbouw van het curriculum is goed doordacht, over het vaardigheden-

onderwijs is men "zeer te spreken", de propedeuse vervult haar oriënterende en selecterende rol naar behoren, de studiebegeleiding voldoet goed en over de faciliteiten voor de studenten valt ook al niet te klagen. Niet verwonderlijk is het dan ook dat de kritiek van de commissie zich toespitst op ietwat marginale problemen bij GW. Met één grote uitzondering, en dat is het steeds maar weerkerende verwijt dat de faculteit het vertikt om per afstudeerrichting precies op te schrijven wat de studenten moeten kunnen en kennen. Die weigering om de eindtermen te definiëren schoot zowel de vorige als de huidige visitatiecommissie in het verkeerde keelgat. Ook nu weer leidt het tot de klacht dat op deze manier de kwaliteit van de afgestudeerden en de wetenschappelijke diepgang van hun opleiding, niet goed te beoordelen zijn. Waarom de commissie dan toch blijft beweren dat de gezondheidswetenschappers met recht een academische titel dragen, is onduidelijk.

Ook decaan prof. H. Maarse erkent dat hier 'enige spanning' zit in het

rapport. In de facultaire reactie op de conceptversie van het rapport is daar op gewezen, maar de commissie heeft haar oordeel kennelijk willen handhaven. Maarse benadrukt dat de wetenschappelijke diepgang er wel is, maar dat zij inderdaad moeilijk valt te beoordelen door een commissie die in zeer korte tijd zeven richtingen moet bekijken. Belangrijker nog is het feit dat de faculteit na twee opeenvolgende reprimandes eieren voor haar geld heeft gekozen en nu toch eindtermen gaat ontwikkelen. Tot nu toe koos de faculteit bewust voor het formuleren van 'doelstellingen' en niet van eindtermen. Het eerste begrip wordt flexibeler geacht dan het tweede. Introductie van eindtermen zou te statisch zijn en wellicht remmend kunnen werken op innovaties, schreef de faculteit aan de commissie. Die is daardoor echter niet overtuigd geraakt en handhaafde haar standpunt.

Er is meer kritiek van de commissie, bijvoorbeeld op de opbouw van het 'tweedestroomsonderwijs' methodologie en statistiek. Vernieuwing die

in 1990 (sic) in gang is gezet, heeft nog steeds niet tot voldoende resultaat geleid, concludeert zij mismoevig. Ook zou het programma te weinig aandacht aan kwalitatieve methodologie besteden. Maarse beschouwt de kritiek als een steuntje in de rug: de faculteit is druk doende hier verbeteringen aan te brengen. Streng is de commissie voor studenten die denken dat ze volwaardige academici kunnen worden zonder ooit boeken te kopen en een eigen 'kernbibliotheek' te vormen. Er wordt teveel gekopieerd en te weinig gekocht. Verklaarbaar, gezien de beurs van de gemiddelde student, maar afkeurenswaardig, heet het. Decaan Maarse is over het algemeen tevreden met de strekking van het rapport. Alleen de opmerking dat de opleiding GW "zeer niet te zwaar" is, acht hij minder op haar plaats. Maarse: "Als je deze studie goed wil doen, is zij behoorlijk zwaar. Daar ben ik van overtuigd."

Wammes-Bos

Hooglopende controverse over apparatuurgelden

Onderzoeksinstituten geneeskunde: faculteit doet 'greep in de kas'

Instituutdirecteuren en themaleiders bij geneeskunde en gezondheidswetenschappen zijn boos over het feit dat het bestuur van de medische faculteit zich geld uit hun apparatuurfondsen heeft toegeëigend. In een brief aan het bestuur is sprake van een "onaanvaardbare wending in het onderzoeksbeleid". In mondelinge contacten wordt gesproken over "een greep in de kas".

De commotie rond de apparatuurfondsen is ontstaan toen het bestuur van de faculteit geneeskunde eind oktober een brief stuurde aan de 'wetenschappelijk directeuren resp. leiders en beheerders van de instituten, thema's en aandachtsgebieden FdG/FdGW'. In het stuk wordt uitgelegd dat de faculteit nog altijd een 'precaire financiële situatie' kent en dat er bij ongewijzigd beleid in 1998 een tekort van 1,6 miljoen zou ontstaan. Bovendien moet er geld worden gereserveerd voor toekomstige wachtduidtelingen, die immers per 1 januari ten laste van de faculteiten zullen komen.

Om zich nu het benodigde geld te verschaffen doet het faculteitsbestuur een beroep op de wijziging in de financiering van apparatuur, die onlangs door het college van bestuur is afgekondigd. Die wijziging komt erop neer dat de onderzoekers niet meer hoeven te sparen voor apparatuur, en dus geen fondsen meer hoeven aan te leggen, maar dat men bij het college van bestuur het nodige geld kan lenen om dat vervolgens in termijnen af te lossen. Met die wijziging zijn de 'decentrale' apparatuurfondsen van de onderzoeksinstituten en -thema's in een klap overbodig geworden, zo redeneert het faculteitsbestuur, en uit dien hoofde min of meer vrij beschikbaar. Op basis van deze analyse heeft het

bestuur nu besloten dat het de facultaire 'dotatie' aan de apparatuurfondsen van dit jaar (2,2 miljoen) terugboekt naar het centrale faculteitsbudget. In de loop van de komende jaren zal dit geld druppelsgewijs terugvloeien naar de onderzoekers om er afschrijvingskosten mee te bestrijden.

Daarnaast worden de bestaande 'decentrale' apparatuurfondsen met een inhoud van 7,4 miljoen, die dus al eerder zijn opgebouwd, eveneens volledig overgeheveld naar de facultaire kas. Ongeveer tweederde deel daarvan, 65 procent dus circa vijf miljoen, krijgen de oorspronkelijke eigenaren weer terug, zij het in de vorm van 'trekkingsrechten'. De bestemming van het geld moet dan eerst ter goedkeuring aan het faculteitsbestuur worden voorgelegd.

De wetenschappelijk directeuren van de onderzoeksinstituten (Saris, Reneman, en Jolles; Knottnerus miste de actievergadering en schreef een aparte brief met een iets mildere toon) en de themaleiders (De Haan en Van der Vleuten) die nu een brief op poten aan het bestuur hebben gezonden, zijn niet alleen "teleurgesteld en ontzet" over het feit dat de fondsen worden "geannexeerd", maar ook over de versterking van de greep van het centrale facultaire bestuur op de besteding van de middelen. Het bestuur heeft kennelijk geen vertrouwen in de onderzoeksorganisatie, luidt hun conclusie. Het systeem van trekkingsrechten noemen ze paternalistisch.

Bovendien vragen ze zich af waarom het bestuur niet met hen heeft overlegd. Carimdirecteur prof. Reneman liet twee weken geleden al weten het bestuursbesluit als een onverhoedse "greep in de kas" te beschouwen.

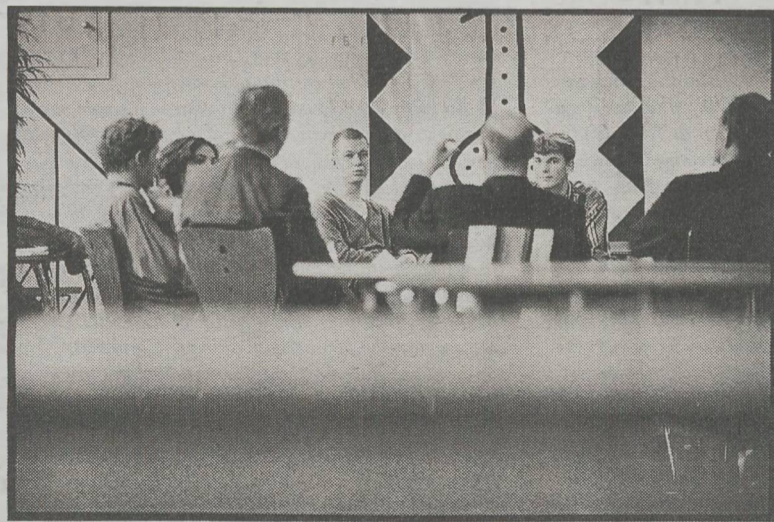
Steur benadrukt echter dat de instituten en thema's vooral vanwege facultair ingrijpen aan een veel erger lot zijn ontkomen: "Het oorspronkelijke plan van het college van bestuur rond de apparatuurgelden be-

helsde dat niet 35 maar 100 procent zou worden afgeroomd om in te zetten ter bestrijding van de wachtduidtelingen. Wij waren het daar niet mee eens. In die situatie hadden de instituten dus nul gehad, nu krijgen ze nog 65 procent."

Steur, die stevig geïrriteerd is door de directeursbrief ("een brutale toon; ze trekken een te grote broek aan") bestrijdt bovendien de gedachte dat de instituten in hun autonomie zijn aangetast: "De faculteit is geen los-vast federatief verband van onderzoeksinstituten en andere eenheden. Het faculteitsbestuur heeft het laatste woord, die behartigt het algemene belang. De bevoegdheden die deze directeurs hebben, zijn afgeleid van het bestuur. Daaraan zijn ze ondergeschikt. En ze interprete-

ren de MUB verkeerd als ze denken dat de decentralisatie versterkt wordt. Juist de top-downbenadering wordt onder de MUB belangrijker." Dat er geen overleg over de maatregelen heeft plaatsgevonden ontkent Steur: "Het is uitgebreid besproken met het college van bestuur, de faculteitsraad en de medezeggenschapscommissie. Dat zijn samen met het faculteitsbestuur de instanties die er over gaan. Dan hoef ik niet ook nog eens apart te overleggen met de directeurs en themaleiders. Bovendien is er met hen wel informeel overleg geweest." Het faculteitsbestuur beraadt zich nog op een reactie op de brief van de onderzoeksleiders.

Wammes Bos

(foto Philip Driessen)

Emancipatie is voor heel wat studenten een vies woord, vond een deelnemer aan de discussiemiddag over de vraag *Hoe tolerant is de UM*. Deze middag werd afgelopen dinsdag door NSEM en Rechtstreeks in het Trefcentrum aan de Tongersestraat georganiseerd. Maar uit de toeloop bleek eerder dat het woord emancipatie, net als tolerantie en discriminatie trouwens, de Maastrichtse studenten überhaupt niet interesseert. Slechts elf mensen, inclusief de organisatoren, waren op de middag afgekomen. (RJ)

Rechten wil zwaardere selectie in propedeuse

De rechtenfaculteit wil dat er meer eerstejaars studenten uitvallen in de propedeuse. Daardoor blijven de meer gemotiveerde en gekwalificeerde studenten over waardoor het niveau van de opleiding stijgt en de overblijvers een betere kans krijgen op de arbeidsmarkt. Dat maakte decaan prof. G. Mols vorige week donderdag bekend op de informatiemiddag over kwaliteit en studeerbaarheid, georganiseerd door het college van bestuur. Mols zei dat hij de kwantitatieve groei van zijn faculteit wilde omzetten in een kwalitatieve groei. Dit jaar meldden zich ongeveer zeventienhonderd eerstejaars en Mols voorziet dat dat er volgend jaar nog meer zullen zijn.

Concrete maatregelen om de uitval te verhogen, noemde de decaan niet, maar hij verwacht wel dat het nieuwe onderwijsprogramma dat dit jaar van start is gegaan ervoor zal zorgen dat minder mensen hun eerste jaar halen. "De propedeuse is al selectief, maar je zou de lat nog wel wat hoger kunnen leggen. Nu je een grotere instroom hebt, kun je daar maar beter gebruik van maken." (JB)

Prestatienorm eerstejaars blijft op vijftig procent staan

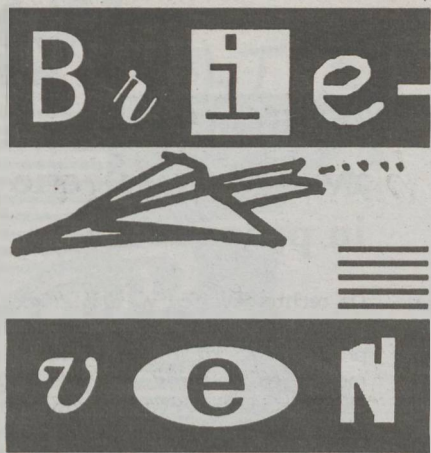
Eigenlijk dacht minister Ritzen er "net iets anders" over. Maar uiteindelijk legde hij zich neer bij het standpunt van de Tweede Kamer: Eerstejaars hoeven ook volgend jaar niet meer dan vijftig procent van hun studiepunten te halen.

Bijna alle fracties in de Kamer hadden zich vorige week, bij de behandeling van de onderwijsbegroting, uitgesproken tegen een hogere prestatienorm. Die norm ligt nu op vijftig procent. Wie dat niet haalt, moet zijn studiegeld terugbetalen. Volgens minister Ritzen is de tijd rijp om de norm te verhogen naar zeventig procent van de punten.

De Tweede Kamer dacht daar anders over. Volgens de meeste fracties is het onderwijs aan universiteiten en hogescholen nog niet genoeg verbeterd om zo'n verhoging te rechtvaardigen. Dat blijkt bijvoorbeeld uit het aantal studenten dat in één jaar zijn propedeuse haalt: dat aantal stijgt nauwelijks.

Minister Ritzen spartelde maar heel even tegen. Hij wil met de hogere norm niet zozeer studenten, maar universiteiten en hogescholen onder druk zetten, betoogde hij. Die laten het erbij zitten, als aan studenten geen straf studietempo wordt voorgeschreven. "Ik begrijp uw overwegingen", zei Ritzen, "maar ik kom tot een net iets andere conclusie."

Toen de Kamer voet bij stuk hield, gaf de minister het echter op. De verhoging van de prestatienorm wordt nu tenminste met één jaar uitgesteld. Als Ritzen (of zijn opvolger) volgend jaar opnieuw een hogere norm voorstelt, vindt die in ieder geval de VVD weer op zijn weg. Die is sowieso tegen een hogere norm in het eerste jaar. (HOP)

De redactie behoudt zich het recht voor om brieven in te korten of niet te plaatsen. Brieven zonder vermelding van naam en telefoonnummer worden niet geplaatst

Science! Fiction?

Zondagavond 16 september 1997; in de auto op weg naar huis, radio aan. Met het Oog op Morgen in gesprek met een Maastrichtse hoogleraar informatica.

Men was er in geslaagd een directe koppeling tot stand te brengen tussen biologische en kunstmatige signalen. Niet alleen dat; ook zouden meerdere biologische signalen parallel aan elkaar verwerkt kunnen worden. Het klinkt ietwat science-fiction achtig. Er is een pril begin gemaakt om het menselijke zenuwstelsel aan kunstmatige intelligentie te koppelen. Leuk toch?!

Voldoende studenten die zich ten bate van de wetenschap vrijwillig melden om hun tentamens met ingebouwde harde schijf te gaan maken. Onzin! Voor nu misschien nog wel... Een meer voor de hand liggende toepassing is, zoals door de hoogleraar zelf werd aangehaald, de inzet van computers bij de rechtspraak omdat ze niet alleen consistenten zijn in hun beslissingen (hetgeen de reden is waarom computers ook nu al worden ingezet), maar door de nieuwste ontwikkeling ook in staat worden gesteld om normen en waarden in hun overwegingen te kunnen meenemen. Computers met de uiteindelijke beslissing over redelijkheid en billijkheid. Wat houdt ons nog tegen gelet op het overbelaste justitiële apparaat?

Een positieve kant was dat computers in staat zouden zijn het menselijke geheugen te ondersteunen; het voorkomen van vergeetachtigheid door alle informatie uit het menselijke geheugen elektronisch op te slaan, maar ook het bieden van direct oproepbare nieuwe kennis aan de gebruiker behoort tot de mogelijkheden.

In diezelfde uitzending was ter sprake gekomen dat de UNESCO het klonen van mensen had verboden. Onderzoek opent ook echter nu weer de mogelijkheid 'to go where no man has ever gone before (without his PC)'. Vanuit ethisch standpunt juist? Geen idee; wellicht dat computers ons daar over enkele jaren uitsluitend over kunnen geven.

R. Luja,
student fiscale economie

Jomanda (1)

Op pagina 5 van Observant 11 stond een artikel over een bijeenkomst met mevrouw Damman, die ook wel optreedt als kwakzalver onder de naam 'Jomanda'. Hierin wordt betoogd dat ziek zijn 'zin heeft', dat het je 'bewust maakt', en een hele reeks andere lariekoek verkondigd. In het artikel ontbreekt iedere tegenspraak, kritische kanttekening of zelfs maar vraagteken over deze gehaaid kwakzalver. Uw blad noemt zich in de kop 'informatie- en opinieblad'.

De standpunten en handelwijze van mevrouw Damman als zodanig zijn geen informatie, maar een mengsel van boosaardige fantasieën en ordinair bedrog. Voor zover u het weergeven van de discussie zoals die daadwerkelijk plaatsgevonden heeft als informatie beschouwt, zou dat mogelijk kunnen zijn. De vraag is dan wel of er tijdens de discussie wel of niet tegenspraak geweest is. Is die er wel geweest, maar heeft u deze niet weergegeven dan kan het artikel niet als goede informatie beschouwd worden.

Is er geen tegenspraak geweest, dan is het bijzonder treurig gesteld met de medische faculteitsvereniging Reflex en de 'bomvolle zaal' met onder andere studenten geneeskunde.

Als aankomende artsen massaal zwijgen als de in het artikel genoemde kwakzalverpraat verkondigd wordt is dat geen goed teken. Ik hoop nooit door een arts behandeld te worden die de gedachte dat een ziekte 'zin heeft' niet direct verre van zich werpt, of ik me nu beroerd voel door een griepje of dat ik kanker zou hebben. Ook een arts die niet op zijn minst in de lach schiet of boos wordt bij de bewering dat je haren uitvallen, je gezicht onder de korsten zit en de benen

niet meer willen omdat je moeder haar verdriet heeft ingeslikt, en dat deze kwalen te genezen zouden zijn door je dit bewust te worden, heb ik liever niet aan mijn lijf.

Indien dit artikel niet zou vallen onder de categorie 'informatie', maar als een 'opinie' beschouwd zou moeten worden, is het treurig gesteld met de redactie van uw blad dat u zulke kwakzalverspraat als 'opinie' onweersproken laat. Of heeft u deze 'opinie' misschien wel geheel of gedeeltelijk tot de uwe gemaakt?

Peter van Zutphen,
lid van provinciale staten van Limburg

Jomanda (2)

Het is buitengewoon triest dat de heer Van Zutphen zich een mening weet te vormen aan de hand van een eenzijdig driekoloms artikeltje over een vier uur durend symposium. Een artikel waarvan wij ons afvragen of hij het gelezen heeft. Niettemin een reactie.

Niemand heeft gesteld dat ziekte in het algemeen zin heeft. Zowel Jomanda als mevrouw Van Elburg, de aanwezige chronische patiënte, gaven aan dat hun ziekte hen bewust gemaakt had en in dat kader zinnig zou kunnen zijn.

Als Van Zutphen de moeite had genomen om aanwezig te zijn, had hij getuige kunnen zijn van de kritische gedachtengangen en discussies, ook van mensen uit de zaal, die op deze uitspraken reageerden.

Bovendien zou hij dan tevens getuige zijn geweest van de argumenten waarom Jomanda absoluut niet tot de categorie Kwakzalvers behoort, maar in de categorie alternatieve genezers valt. Hoewel het ook voor de reguliere genezers niet mogelijk is om diverse 'bewezen' spontane genezingen te verklaren, zijn spontane genezingen niet iets wat je mag ontkennen.

Als arts mag je tenslotte nooit iemand zijn hoop tot overleven ontnemen en eventuele alternatieven in de weg staan.

Namens de medische
faculteitsvereniging Reflex,
Judith Rietjens, Susanne Hafkamp
en Borjan Bonsel

In Memoriam

Daniëlle Broer
25-05-1997 12-11-1997

Lieve Daniëlle

Daar zitten we dan, Daan. Gisteren was je nog bij ons, had je nog plannen, wilde je nog zoveel doen als secretaris en vriendin. Klimmen? Onwijs tof vond je 't. Twee keer buiten geklommen. Shit dat we nu niet meer samen kunnen gaan, Adrenalines kunnen schrijven en de Batavierenrace lopen. Waarom ging je al weg? Velen hebben je niet leren kennen. We hebben je gezekerd, en jij ons. Nu is er geen rots meer waar we ons aan vast kunnen klampen, geen topo meer die ons de weg wijst. Jij reist je weg verder, alleen. Wij zijn samen om aan je te denken.

De MaasSAC

Lieve Daniëlle,

Als 'kindje' op de Na-Intro kwam je bij KoKo binnen lopen. Je had het goed naar je zin en kende ook al heel wat leden. Je vader vertelde dat je bewust voor KoKo had gekozen al was het maar voor de gunstige ligging van de Kroeg. Helemaal heb je aan dit lidmaatschap geen verdere eigen invulling mogen geven.

Verhalen had je te over en we vinden het heel jammer dat je verhaal bij ons zo abrupt geëindigd is. Maar verhalen zijn er om te bewaren, zo ook onze verhalen over en met jou. Wij wensen al je vrienden binnen en buiten KoKo heel veel sterkte bij het verwerken van dit plotselinge verlies.

S.V. KoKo

Goede nabuurschap

De relatie tussen grote landen en hun kleinere burens is van oudsher moeizaam. De verhouding tussen Duitsland en Nederland is een goed voorbeeld. Nederland is veel meer afhankelijk van Duitsland dan omgekeerd. Wanneer de Duitse economie verkouden is, loopt de Nederlandse het gevaar van een acute longontsteking. Een dergelijke ongelijkheid is een voedingsbodem voor wrevel en negatieve beeldvorming. Maar in dit geval bestond daarvoor natuurlijk ook wel een meer concrete aanleiding. Nog tientallen jaren na dato konden Duitse toeristen in Nederland worden geconfronteerd met boze autochtonen die hun fiets terug eisten. Daarbij komt nog het feit dat die Duitsers simpelweg niet van opgeven wisten en in 1974 alsnog Weltmeister werden, te bot om de toch evidente superioriteit van Nederland te erkennen. Sindsdien leek het nauwelijks nog goed te kunnen komen. Helmut Kohl, toen nog gewoon voorzitter van de CDU, werd tijdens een bezoek aan Nederland bij een publieke bijeenkomst afgeschilderd als een halve nazi. Eenmaal kanselier geworden, sloeg de reus terug door elke Nederlandse nominatie voor een hoge Europese post te torpederen. Wat hem weer op tienduizenden boze brieven kwam te staan van verontruste Nederlandse burgers, die hem hoogstpersoonlijk verantwoordelijk stelden voor rechtsextrem geweld tegen allochtonen. Begin jaren negentig was Duits zo ongeveer het minst populaire vak op middelbare scholen en universiteiten geworden en stond het buurland vrijwel onderaan in enquêtes naar het beeld van andere Europese staten onder de Nederlandse bevolking. De situatie werd aan beide zijden van de grens ernstig genoeg bevonden om speciale commissies in te stellen en dikke rapporten te schrijven die zouden moeten bijdragen tot een verbetering van de betrekkingen. Onder zulke omstandigheden vallen meestal ook wel een paar kruimels van de tafel voor de academische ge-

meenschap en aldus werd de Universiteit van Amsterdam verblijd met een heus Duitsland Instituut als teken dat Nederland de grote buurstaat op het juiste gewicht weet te schatten en daarom ook als serieus onderwerp van studie beschouwt. En dat heeft klaarblijkelijk allemaal geholpen. Of het genoemde Duitsland Instituut daar blij mee moet zijn, is de vraag, want dat lijkt voor zijn bestaansrecht veel meer gebaat bij een zekere spanning. Maar een feit is dat Helmut Kohl premier Kok een stuk aardiger vindt dan diens voorganger, dat beide regeringen zich uitputten in vriendelijkheden en dat van anti-Duitse gevoelens onder de Nederlandse bevolking de laatste tijd weinig is vernomen. Maar vijandbeelden zijn er niet voor niets; elke groep heeft de Ander nodig om de eigen identiteit en eenheid te bevestigen. En dus is het negatieve beeld van de lompe Duitser onmiddellijk vervangen door dat van de arrogante Fransman. Niet dat we ze vroeger zo sympathiek vonden, maar zolang Helmut Kohl de "bad guy" was, konden we Chirac en de zijnen in ieder geval negeren. Sinds jaar en dag slepen honderdduizenden Nederlanders elke zomer hun huis achter zich aan op weg naar de Franse Riviera, waar zij zorgvuldig elk contact met de lokale bevolking vermijden door hun bivak op te slaan op "Nederlandse" campings die bij voorkeur ook zijn voorzien van kraampjes waar men "Nederlandse" patat-friet of aardappelen met jus kan bekomen. Met het oog op eventuele noodgevallen heeft men de caravan volgeladen met conserven. Leuk land dat Frankrijk, jammer dat er Fransers wonen! Maar de laatste tijd heeft die houding van geharnaste neutraliteit zich verscherpt tot een van openlijke aversie. Nu is het Chirac die post ontvangt vanwege de Franse gewoonte om kleine, liefst veraf gelegen eilandjes met atoombommen te bestoken. Daarnaast zetten die Fransers overal kerncentrales aan hun gren-

zen, nadat ze eerst goed gelet hebben op de overheersende windrichting. Het land kampt bovendien met een aanzienlijk aantal junkies dat in keurige Nederlandse horeca-gelegenheden de nodige overlast veroorzaakt. En nu proberen ze ook nog "onze" Duisenberg in een wachsgeldregeling te parkeren.

Van mijn kant heb ik niets tegen Fransers; de bilaterale betrekkingen liggen mij persoonlijk zelf uiterst na aan het hart. Maar dat is natuurlijk niet voldoende. De huidige situatie vereist ingrijpende maatregelen; maatregelen die tegelijk fraaie nieuwe kansen bieden. Want waar het peil van de wederzijdse verstandhouding tot het nulpunt is genaderd, lijkt de tijd rijp om in navolging van het Duitsland Instituut nu ook een Frankrijk Instituut op te richten. En waar beter dan in Maastricht, de meest zuidelijke stad van Nederland, waar de toerist nog in het Frans een "café crème" kan bestellen.

Arnold Labrie, hoogleraar geschiedenis

37 **Juristen komen met eerste elektronische tijdschrift in Nederland**

Het wetenschappelijk product terug naar de producent

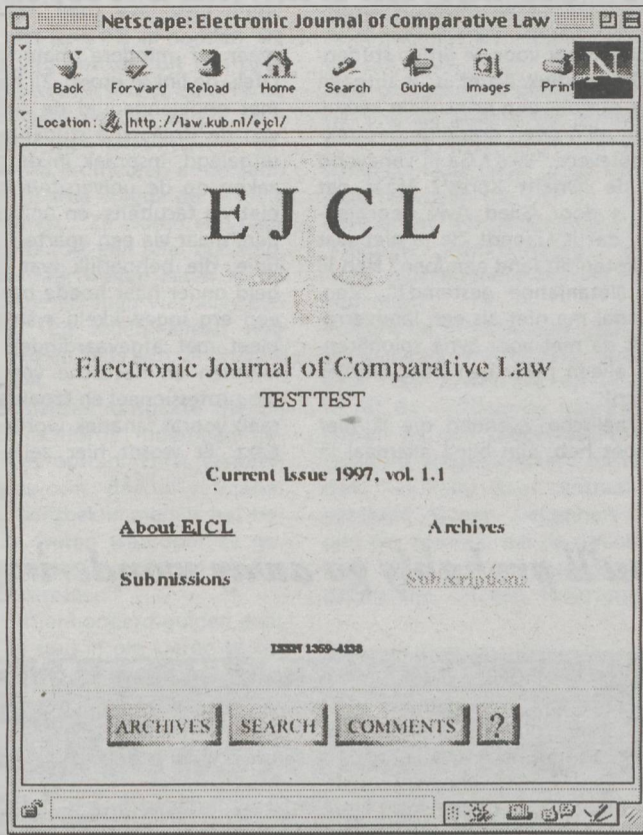
Het ziet er sjiek uit op het scherm, de homepage van het nieuwste juridische tijdschrift. Een goudkleurig weegschaaltje, de naam in keurig lettertype en daaronder drie haast levensechte toetsen. Via de muis te bedienen. "Het is nog een dummy", zegt hoofdredacteur dr. J. van Erp, werkzaam bij de vakgroep **Privaatrecht**.

Het eerste nummer van het 'Electronic Journal of Comparative Law' is vanaf 21 november te lezen, alleen via Internet. Tot die datum krijg je bij het intoetsen van <http://law.kub.nl/ejcl/> de volgende tekst op het scherm: "TEST TEST". Het tijdschrift is volgens Van Erp de eerste in zijn soort in Nederland. Het is een initiatief van de juridische faculteiten van Tilburg, Utrecht en Maastricht, in samenwerking met bibliotheken en rekencentra van Utrecht en Limburg. Ontwerpers, technici en IT-mensen hebben er in innige samenwerking met redactieleden aan gesleuteld. "Een ergonoom heeft bijvoorbeeld naar de knoppen gekeken, of die niet te groot of te klein waren," licht Van Erp toe. Kosten van het project: drie ton. IWI (Innovatie Wetenschappelijke Informatievoorziening), een afdeling van SURF (Samenwerkende Universitaire Rekenfaciliteiten) voorziet in de helft van het bedrag. Gaat hij in de slag met grote uitgeverij als Wolters Kluwer en Reed Elsevier? "Wat die op het Internet doen is niet hetzelfde", betoogt Van Erp. "Ze gebruiken samenvattingen van gedrukte tijdschriften, terwijl wij alleen artikelen opnemen die nog niet elders gepubliceerd zijn." Maar het project is wel degelijk bedoeld om het uitgeversmonopolie op wetenschappelijke tijdschriften te doorbreken. "Een van de doelstellingen is het publiceren van wetenschappelijk werk door wetenschappers. Wetenschappers zijn niet geïnteresseerd in copyrights, ze willen gelezen worden. We brengen de wetenschap-

pelijke producten terug naar de producenten en naar degenen die geïnteresseerd zijn." Gratis en voor niets, is de bedoeling, althans voor deze groepen. "We proberen na te gaan of we de gebruikersgroep kunnen selecteren, aan de hand van de domeinnaam. We willen voorkomen dat commerciële gebruikers weglopen met wat wij gratis leveren." De laatste zouden toegang kunnen krijgen via een wachtwoord waarvoor betaald moet worden. Het is echter niet de bedoeling de klant te plukken: Van Erp denkt aan een abonnement dat dertig tot vijftig gulden per jaar zou kosten.

Status

Over de erkenning als wetenschappelijk blad valt op voorhand weinig te zeggen, denkt Van Erp. De hoofdredacteur beaamt dat hier een probleem ligt. "Een dubbel probleem, zelfs. Ten eerste zijn we een beginnend blad dat nog status moet verwerven. Ten tweede zijn we een elektronisch tijdschrift. En juristen vormen een behoudende beroepsgroep, die niet zo gemakkelijk naar iets nieuws grijpt." Maar hij denkt niet dat het elektronisch tijdschrift de plaats wordt voor wetenschappelijke afdankertjes, artikelen die door gedrukte tijdschriften zijn afgewezen. Het Electronic Journal of Comparative Law is voorzien van een zware, deels buitenlandse redactie, bestaande uit mensen die een naam hebben op het terrein van de rechtsvergelijking. Toch viel het niet mee het eerste nummer te vullen. Nu komt er een artikel van een redactielid in en een stuk van een Utrechtse aio. "Twee artikelen kan voor een eerste nummer. We willen onmiddellijk de standaard heel scherp zetten." Het streven is om het Electronic Journal drie tot vier maal per jaar uit te brengen en drie artikelen per aflevering te leveren. Voor het volgende nummer heeft hij al toezeggingen van bekende en goede auteurs. "Het voordeel is: als iemand dertig pagina's nodig heeft om iets duidelijk te ma-

ken, krijgt hij die ook." Dat lijkt veel, zeker om van een scherm te lezen. Maar alle mogelijkheden van elektronische publicaties zijn nog lang niet uitgeput. "De mogelijkheid tot downloaden wordt onderzocht: vanaf de computer naar je eigen harde schijf kopiëren, zodat je het kunt printen." Een elektronisch tijdschrift wordt natuurlijk anders bewaard dan een papieren equivalent. Archiveren kost computer-ruimte. Ook daar wordt over nagedacht. "Oude jaargangen kunnen op cd-rom bewaard worden. Maar dat is pas op langere termijn een optie. Voorlopig blijven eerdere afleveringen op het net beschikbaar."

Homepage EJCL

Agnès Sommer

Uitgever glimlacht om ideetjes spartelende universiteiten

Universiteiten kunnen en moeten niet als uitgever optreden. Het is hun taak niet, ze hebben er de middelen niet voor en ze hebben er geen verstand van. Dat zei topman mr. H.J. Bruggink van het uitgeversconcern Reed Elsevier vrijdag 7 november op het jubileumcongres van het Amsterdamse Instituut voor Informatierecht.

Kan Internet universiteiten en wetenschappers bevrijden van de houdgreep waarin de wetenschappelijke uitgeverijen hen houden? Ja, denkt prof.dr. E. Mackaay, werkzaam aan de universiteit van Montreal. "Internet zorgt voor snelle, informele contacten en ideeënuitswisseling. Daarom gaat de papieren publicatie een langzame dood tegemoet", voorspelde hij. Mackaay en een reeks andere sprekers gingen in op de gevolgen die Internet heeft voor de productie, distributie en waardering van wetenschappelijke publicaties. "Een papieren tijdschrift is duur. Hoe meer specialisaties er komen, hoe meer tijdschriften er nodig zijn en hoe duurder die worden", aldus Mackaay. Universitaire bibliotheken hebben echter steeds minder geld om tijdschriften te kopen,

duus moeten uitgeverijen de prijs omhoog gooien. Die neerwaartse spiraal zal er volgens Mackaay toe leiden dat wetenschappers overstappen op een elektronisch tijdschrift. "Een e-journal heeft geen druk- en verspreidingskosten en is een snel medium", prees hij de voordelen aan. Er kleefde maar één bezwaar aan de e-journals: ze hebben tot nu toe minder status dan de gerenommeerde tijdschriften. Maar dat verandert, zo denkt Mackaay, als er genoeg wetenschappers in publiceren en er een systeem komt van peer review dat gelijkwaardig is aan dat van de papieren tijdschriften. De universiteitsbibliotheken zien wel wat in Mackaay's ideeën. Zo stelde dr. L.J.M. Waaijers, bibliothecaris van de Technische Universiteit Delft, voor om wetenschappelijke artikelen voortaan te publiceren op de document server van een instituut. Een document server is voor iedereen vrij toegankelijk. Waaijers: "Er is dan meteen sprake van wereldwijde publicatie. En de mogelijkheid van wetenschap met voorkennis is uitgesloten. Dat gevaar is binnen het huidige systeem van referees levensgroot." De bibliothecaris ziet nog meer voordelen. Het leuren met artikelen bijvoorbeeld is afgelopen, want iedereen kan de oorspronkelijke versie van een artikel en de commentaren erop lezen. "Ook het

eindeloos recyclen van ideeën is niet meer mogelijk. En de bescherming tegen plagiaat is veel beter", aldus Waaijers. Mr. H.J. Bruggink, voorzitter van de Raad van Bestuur van Reed Elsevier, hoorde de pogingen om 'zijn' uitgeverij buiten spel te zetten glimlachend aan. Het Internet-tijdperk maakt uitgeven gecompliceerder en kostbaarder, betoogde Bruggink, maar zeker niet overbodig. "Artikelen op Internet zetten is iets anders dan uitgeven", zei hij droog. Een goed Internet-tijdschrift vergt grote investeringen en een enorme organisatie, waarschuwde Bruggink. Je moet bijvoorbeeld ook een zoekmethode en een handige manier van archiveren ontwikkelen. En dus zijn er grote investeringen in nieuwe technologie nodig en moeten er nieuwe ideeën over producten worden ontwikkeld. Bruggink: "Universiteiten hebben daarvoor het geld en de kennis niet, en het is ook niet hun taak om zich daarmee bezig te houden." In Bruggink's toekomst blijven de wetenschappers tot de huidige uitgeverij behoort. Die situatie is er niet prettiger op geworden na de fusie tussen Wolters Kluwer en Reed Elsevier. Maar Bruggink wuifde de bezwaren weg. Ik ben daar heel relaxed over."

HOP, Malou van Hintum

Algemene beschouwingen

Afgelopen dinsdag en woensdag vonden in de Eerste Kamer de zogenaamde algemene politieke beschouwingen plaats. Het is een beetje raar om dat zo op te schrijven, want op het moment dat ik deze column schrijf, moeten ze nog plaatsvinden. Maar vooruit maar. Deze algemene beschouwingen behoren tot de hoogtepunten uit het politieke leven in de Eerste Kamer. Er worden twee dagen voor uitgetrokken: de dinsdag is, met de eerste termijn van de fractievoorzitters, voor de Kamer, de woensdagochtend is voor het antwoord van de minister-president, waarna 's middags het debat met een tweede termijn wordt afgerond. De hoeveelheid tijd die je hebt voor de eerste termijn, is gerelateerd aan de omvang van de fracties. Zo heeft de VVD, met 23 leden de grootste fractie, ruim drie kwartier, het CDA, met 19 zetels iets meer dan 40 minuten, de PvdA, met 14 zetels, iets minder dan veertig minuten, enz. De kleinste fracties hebben, ongeacht hun omvang, 15 minuten. Alles bij elkaar is dat een hele zit (bijna vijf uur!), zeker als je daarbij in beschouwing neemt dat je in de Eerste Kamer, anders dan in de Tweede Kamer, in het algemeen rustig de gelegenheid krijgt om je verhaal te vertellen, met weinig interrupties. Ik heb daarom vorig jaar opgeworpen om het wat anders te organiseren (met de mededeling dat we aan de universiteit het gevoel hadden dat hoorcolleges niet altijd even effectief waren...), maar daar is het (nog) niet van gekomen. Hoe gaat de voorbereiding op deze Algemene Beschouwingen in z'n werk? Het eerste wat je moet doen, is een thema vinden. Tenminste, ik vind dat wel prettig: het maakt het mogelijk om een rode draad door je verhaal te weven. Juist bij algemene beschouwingen kan je zoveel kanten uit, dat het kiezen van een thema structureerder werkt. Begin september hadden we een fractieweekend, en de meer bezorgde leden van mijn fractie vonden het toen al tijd om na te denken over een onderwerp. Ik had het idee om het groeiende inkomensverschil aan de orde te stellen, anderen vonden dat een beetje beperkt. Een paar fractievergaderingen verder was onze gedachtenvorming zo ver gevorderd, dat we terecht waren gekomen bij het onderwerp "sociale cohesie". Dat thema bood tegelijkertijd de gelegenheid om, nu we tenslotte de laatste begroting van het zittende kabinet gingen bespreken, ook de daden van het kabinet te belichten en iets te zeggen over de door ons wenselijk geachte toekomst. We spraken af dat alle fractieleden op hun eigen terrein na zouden gaan welke onderwerpen zich voor deze aanpak leenden. Midden oktober kreeg ik de eerste stukjes binnen. Bovendien spraken we af om een week voor de algemene beschouwingen een minisymposium te beleggen met twee sprekers van buiten over dit onderwerp: Mark Bovens, sinds kort hoogleraar rechtsfilosofie in Utrecht en Teun Hamardjono, werkzaam bij Berenschot. Intussen had ik wat eerste gedachten op papier gezet, die we vorige week dinsdag, voorafgaande aan het symposium bespraken. Dat gaf mij goeie fractie!-weer inspiratie voor het vervolg, inspiratie die op het symposium verder gevoed werd. Afgelopen week werkte ik verder aan een volgend concept, dat ik vrijdag naar de Kamer faxte, en dat zaterdag bij de fractie terecht kwam. Dit weekend tenslotte belde vrijwel iedereen op om zijn of haar commentaar en aanvullingen te geven, waarna ik een min of meer definitief stuk produceerde, dat dinsdag in de fractie nog één keer aan de orde kwam. Goede wisselwerking dus, tussen al die verschillende mensen met al hun verschillende capaciteiten en zienswijzen, die tegelijkertijd alle ruimte laten om een eigen verhaal te houden. Het was mijn tweede keer; met zo'n fractie is dat werkelijk aangenaam. En wat de lijn van het betoog was? Dat hebt u natuurlijk al lang in de kranten kunnen lezen. Maar niet heus: het is het type betoog dat te ver afstaat van het echte nieuws om de belangstelling van de kranten te wekken. Geen uithalen naar personen, geen ministers die voor de laatste keer gewaarschuwd worden, maar bespiegelingen van wat groter afstand zoals, vind ik, in de Eerste Kamer thuishoren.

Job Cohen

Observant biedt ieder maand onderdak aan twee correspondenten: studente rechten Jarinde Temminck Tuinstra en studente cultuur- en wetenschapsstudies Ariane Hendriks. De eerste verkeert dit half jaar aan de University of Westminster in London, de tweede studeert dit academisch jaar aan de Hebrew University of Jeruzalem. Zij houden ons op de hoogte van hun wel en wee.

'Kom met ons de Talmoed bestuderen! Daarna: zoveel shoarma als je op kunt!'

Studentenverenigingen zoals in Nederland bestaan er aan de Hebreeuwse universiteit niet. Niet in de laatste plaats omdat de studenten in Israël gemiddeld vier jaar ouder zijn dan wij (ze moeten na hun middelbare school immers eerst een tijd het leger in), en ook een stuk serieuzer.

Gaan ze eenmaal studeren, dan heeft het gros naast de studie nog een baantje of drie (het fenomeen basisbeurs is in Israël onbekend), dus vrije tijd is schaars, en in ontgroeningen heeft niemand trek: die hebben ze in het leger wel genoeg gehad. Zoals in dit land elke zandkorrel politiek is, zo is ook het studentenleven politiek georganiseerd. De meeste studentengroepen zijn gelieerd aan de grote nationale partijen: Ofek hoort bij de Arbeiderspartij, Gilad Aviv bij de (rechtse) Likoeed, Meretz bij de gelijknamige linkse partij. En hoewel de universiteit van Jeruzalem een volkomen seculier instituut is, lopen er ook nog een hele hoop religieuze studentenclubs rond, van *ultraliberaal* laten-we-op-vrijdag-avond-gezellig-samen-eten (maar laten we het vooral niet over geloof hebben) tot *extreem-orthodox* laten-we-alle-bezette-gebieden-volbouwen-met-nederzettingen (want dat is wat God van ons vraagt). Vooral de meer conservatieve groepen zijn soms erg gemakkelijk vanwege de trucs die ze uithalen om maar zoveel mogelijk studenten naar hun bijeenkomsten te lokken. Gratis eten aanbieden is de meest gebruikte methode. Echt gezien: 'Kom met ons de Talmoed bestuderen! Daarna: zoveel shoarma als je op kunt!' en 'Leer meer over joodse mystiek! Met Rabbi Daniel en gratis Ben & Jerry's Ice-cream'. Als je het hier een beetje slim speelt (en bestand bent tegen een hoop orthodoxe propaganda) kan je elke dag gratis eten. De grotere studentenpartijen moeten van dit soort activiteiten weinig hebben en doen gewoon wat het meest van ze verwacht wordt: feesten organiseren. Zelfs in Israël kan het de gemiddelde student niets schelen welke club de kaartjes verkoopt, zolang er maar gedanst kan

worden. Maar voor de groep studenten die politiek actief is, is uitgaan op de campus een principiële keuze. Wat in mijn ogen grappige gesprekken oplevert: "Wat? Ga jij vanavond naar de 'Orient Xpres'? Maar dat feest is door Gilad Aviv georganiseerd, dat is Likoeed! Zie je niet wat die idioten dit land aandoen? Heb jij soms Netanjahoe gestemd?" "Zeg, behandel me niet als een landverrader, ik ga niet voor Syrië spioneren, ik ga alleen maar een paar biertjes drinken!"

De Israëlische vrienden die ik hier ontmoet heb, zijn bijna allemaal in

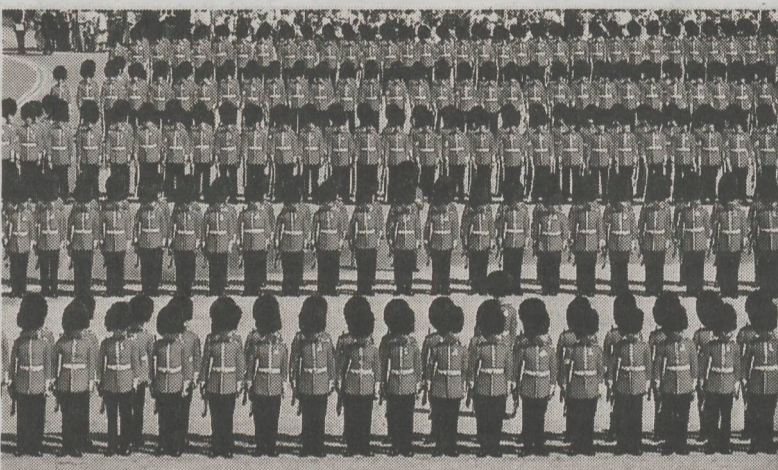
meer of mindere mate actief bij Ofek, de linkse groep. Zij hebben me met engelengeduld de subtiliteiten van de Israëlische studentenpolitiek uitgelegd -inspraak in de gang van zaken op de universiteit loopt hier niet via faculteits- en universiteitsraden, maar via een aparte studentenunie, die behoorlijk wat macht en geld onder haar hoede heeft. Het is een erg ingewikkeld systeem, compleet met afgevaardigden en kiesmannen en hectische verkiezingen, die professioneel en (zoals alles in Israël) vooral fanatiek worden aangepakt. Er wordt hier zelfs gewerkt

met infiltranten en informanten die de concurrerende partijen (net zoals in de Knesset: altijd Arbeiderspartij versus Likoeed) op de hoogte houden van de plannen van de tegenstander. Toen ik me nogal verbaasd afvroeg of de studentenpartijen zichzelf niet een beetje al te serieus nemen, was de reactie: "Ach, sommigen van ons zijn gewoon nog steeds niet klaar met soldaatje spelen, dat is alles." Een ander vulde aan: "Spioneren is nou eenmaal onze nationale sport. Bovendien maakt het toch niet zoveel uit, wat wij als studentenpartijen allemaal beweren. Iedereen

stemt hier om nationale redenen. Vlak na de moord op Rabin was Ofek de verkiezingen, want toen was iedereen opeens links. Een jaar later verloren we weer, hoogstwaarschijnlijk omdat we dat jaar drie bomaanslagen in Jeruzalem hadden gehad. Nu zitten we met premier Netanjahoe opgescheept, en zolang die blijft blunderen, zien de volgende verkiezingen er voor Ofek wel zonnig uit." Even was het stil. Toen klonk er opgewekt achteraan: "God hebben we toch nog iets aan die niet wit te danken."

Ariane Hendriks

'You'll probably go away wondering what all the fuss was about'

De Guards in Londen

Toen mijn 84-jarige oma laatst op bezoek was, sprak het bijna vanzelf dat we even naar de *Changing of the guards* (het toeristenuitje bij uitstek) zouden gaan iken. Het paleis is tenslotte op loopafstand. Om zo min mogelijk te missen, probeerden we een plekje te veroveren bij het hek waarachter alles gebeurt. Onder luide marsmuziek (ook mijn oma kon het horen) liepen twee guards in grijs winterpak recht op ons af. Eén van de twee droeg

een vlag die ons en het hek op een haar na miste. Maar dat was geloof ook net de bedoeling. Onder het marcheren door babbelden de twee heren er gezellig op los. Minstens een half uur keken we er gebiologeerd naar. Tot naast ons een dreumes van een jaar of drie, die bij pappa op de schouder zat, de hamvraag stelde: "Pappa, wat doen die meneren?" Pappa's antwoord: "Ze lopen heen en weer." Vraag: "Waarom dan?" Antwoord: "Ze lopen

heen en weer omdat ze daarna een kopje thee krijgen." Stille. Vraag, starend naar het geweldige paleis voor ons met 661 kamers: "En woont de koningin daar nou helemaal alleen?" Antwoord ironisch glimlachend: "Nee, met haar man." Oftewel, het gaat er bij de *Changing of the Guards* precies zo aan toe als de Lonely Planet-gids het pakkend beschrijft: 'You'll probably go away wondering what all the fuss was about.'

Dat guards soms harder moeten werken voor hun kop thee, ontdekte ik bij toeval. Na de hele dag op de universiteit te hebben gestudeerd, besloot ik via St. James Park naar huis te wandelen. Daar staan nog wat imposante gebouwen in de buurt die ik wilde bekijken. Toen ik een binnenplaats opliep, werd ik vriendelijk doch dringend door een agent gesommeerd achter de witte lijn te gaan staan. Terwijl ik naar de lijn zocht, viel me opeens een guard op, die in zijn eentje in het midden van het pleintje stond.

Aan de andere kant van het plein werd een hek opengemaakt en tientallen toeristen stroomden binnen. Terwijl ook zij hun blik op de eenzame guard richtten, werd hij wat onzeker. Het leek alsof hij erge kriebel aan zijn neus had. En ja hoor, hij nieste een keer. Daarna stond hij

meteen weer strak, alsof die nies het pakket inbegrepen was. De toeristen lachten maar wat naar elkaar. Stoere jongetjes die in het hek waren geklommen werden vakkundig door de agent naar beneden geroepen. Sigh Seeing-bussen reden voorbij en sommige waaghalzen daarop probeerden al staand snel foto's te maken van wat zich hier afspeelde. Zouden zij het dan wel weten, vroeg ik mij af. Oh, daar kwam wat beweging. Vanonder een poort kwamen twee ruiters in klassiek rood guardpak met een rare helm op hun hoofd. Ze bleven staan. Weer wat later marcheerde een groepje guards onze kant op. Zij hadden ook hun vaste stek op het plein. Toen kwamen plotseling een blijkbaar hoge piet tevoorschijn. Die schreeuwde een aantal onverstaanbare kreten, voor hij zeer toegewijd aan zijn taak begon het controleren van de andere guards. De inspectie was ongelofelijk uitgebreid. Gelukkig kregen de paarden voor het lange stilstaan een aardig luid geklap verdwenen volgens de wachters weer. Op één na. Hij kon echter de aandacht van het wegnellende publiek niet vasthouden. En dus stapte hij waardig de anderen achterna. Kon hij eindelijk zijn neus gaan snuiten.

Jarinde Temminck Tuinstra

Tijd is gunstig voor aanstaande artsen

"Een hartaanval vinden we interessant"

Nog voor hij goed en wel afgestudeerd was, had hij al een baan als agnio: assistent-geneeskunde-niet-in-opleiding. Maar lang blijft hij niet, want in januari mag Jasper Musterd (26) beginnen aan zijn huisartsenopleiding. Tegen zijn verwachting in werd hij al bij zijn eerste sollicitatie voor deze opleiding aangenomen. "Hij heeft echt altijd geluk," verzucht zijn vriendin.

"Terwijl de decaan op de middelbare school, toen ik zei dat ik geneeskunde wilde gaan studeren, me vertelde dat de kans op een baan vrijwel nihil was," lacht Musterd voldaan. Het is een gunstige tijd voor aanstaande artsen. Van de groep die, net als hij, in april dit jaar afstudeerde is bijna 80% aan het werk. Zelf heeft hij,

toen hij nog bezig was met een verlengd stage-onderzoek, een aantal open sollicitaties naar ziekenhuizen in de regio gestuurd. Na één afwijzing en een paar gesprekken was het raak: "Donderdag had ik een gesprek voor een agnio-plaats interne geneeskunde in Roermond en vrijdag kreeg ik te horen dat ik maandag kon beginnen. Toen heb ik dat onderzoek maar opgezegd."

Zijn baan als zaalarts bevalt hem goed. "Ik ben een soort *chef de clinique*, de contactpersoon tussen patiënten en internisten. Ik loop iedere dag visites bij alle patiënten, schrijf medicijnen voor en houd slecht-nieuwsgesprekken."

Is het niet eng om ineens zoveel verantwoordelijkheid te hebben?

"Dat is in stappen gegaan. Tijdens de co-schappen ben je als assistent nergens verantwoordelijk voor, maar moet je wel de beslissingen nemen. Het Maastrichtse systeem zorgt ervoor dat je heel zelfstandig leert

werken. Tijdens mijn co-schappen merkte ik daarin een groot verschil met Nijmeegse studenten. En een assistentschap is gewoon weer een stapje verder." Ernstige fouten heeft Musterd tot nu toe nog niet gemaakt. "Dat mag natuurlijk ook niet. Als je ergens aan twijfelt, moet je met de internisten overleggen. Ik

ben niet bang om fouten te maken. Ik ben ook behoorlijk stressbestendig. Eén keer heb ik wel een verkeerd medicijn voorgeschreven. Een patiënt had een te hoog fosfaatgehalte, dus gaf ik hem een fosfaatbinder. Zijn gehalte daalde echter niet. Toen bleek dat ik hem een *buffer* had gegeven, iets wat een omgekeerd effect heeft."

Ernstige gevolgen heeft dat overigens niet gehad, verzekert hij.

En het ziekenhuis blijkt toch zeer tevreden over hem: zijn contract is tot eind 1999 verlengd. Musterd zal echter in januari met de huisartsenopleiding gaan beginnen, waar hij tot zijn verbazing meteen is toegelaten. "Meestal is minstens een jaar werkervaring vereist. Misschien komt het doordat er jarenlang te weinig artsen zijn opgeleid, waardoor een tekort is ontstaan. Ze zoeken nu jonge mensen voor de vervolgoopleiding, motivatie is dan belangrijker dan ervaring."

Aan motivatie ontbreekt het hem niet. "Arts zijn is een fantastisch vak. Het geeft erg veel voldoening om mensen te helpen, je krijgt veel waardering. Gezondheid is toch het belangrijkste wat er is. Natuurlijk heb je ook zeurpatiënten, en de lange werkdagen zijn zwaar, nog afgezien van de diensten die je moet draaien. Maar over het algemeen vind ik het een mooi beroep." De meeste geneeskundestudenten zijn volgens Musterd erg toegewijd. "Op feestjes hoor je aan de sterke verhalen meteen waar de aanstaande artsen zitten. Een hartaanval vinden we interessant. De meesten zijn ook dol op series als ER. Het is een passie." In salaris zal hij er flink op achteruitgaan: nu verdient hij zo'n 5000 gulden bruto, tijdens de driejarige opleiding zal hij er daarvan 2200 moeten inleveren. Maar dat is een typische opoffering.

Judith Maas

Catharina Pijs Aanmoedigingsprijs voor afstudeerwerkstukken gezondheidswetenschappen

Poep van bergbeklimmers en management van chirurgie

De een mat het gewichtsverlies van bergbeklimmers, de ander de kwaliteit van het management bij een afdeling van het azM. Drs. Mira Rubbens en drs. Inge ter Laak mochten afgelopen dinsdag voor hun onderzoek op het gebied van de Gezondheidswetenschappen de Catharina Pijs Aanmoedigingsprijs 1997 in ontvangst nemen. De prijs, groot f1500, wordt jaarlijks uitgereikt aan twee recentelijk afgestudeerden die een excellente wetenschappelijke prestatie hebben verricht.

Mira Rubbens (foto Philip Driessen)

Mira Rubbens onderzocht het gewichtsverlies van bergbeklimmers bij een gesimuleerde beklimming van de Mount Everest. "Het is bekend dat ze veel gewicht verliezen; gemiddeld zo'n vijf kilo. Wij wilden weten wat ze precies kwijttraken: vetmassa, water of spiermassa." Rubbens werkte samen met een aio mee aan een groots opgezet, internationaal project, een onderzoek naar de effecten van een verblijf op grote hoogten. Met name de gevolgen van de lage luchtdruk werd op allerlei fronten onderzocht. Om andere factoren uit te sluiten werden de proefpersonen in een laboratorium opgesloten. Geen fysieke inspanningen, geen dieet van mueslirepen, geen wind of kou. In plaats van op de berg zaten acht mannen gedurende dertig dagen in drie cilindervormige tanks van vijf diameter, met een badkamertje van tweeënhalf meter. Zonder telefoon of tv, maar met eten uit een restaurant en wel tien soorten chocola. Het laboratorium bevond zich in Frankrijk, in Marseille. "Dat was mooi meegenomen", vindt Rubbens, die met smaak vertelt hoe de onderzoekers buiten zaten te kletsen en te roken en af en toe het zwembad indoken.

Contact met de proefpersonen hadden ze via de intercom. De bergbeklimmers werden met camera's in de gaten gehouden. "Het waren allemaal jongens van 24, 25 jaar oud. Wij konden alles zien wat ze deden. Dus als ze onder de douche gingen zaten de vrouwelijke onderzoekers bovenop de monitors", giechelt de onderzoekster. Een deel van het onderzoek bestond uit het verzamelen en analyseren van ontlasting. Via een sluisje ging het voedsel de cabine binnen en kwamen de uitwerpselen naar buiten. "We verzamelden faeces van precies drie dagen. De proefpersonen moesten kleurcapsules slikken. Als de poep groen werd, gingen we verzamelen. Na drie dagen kregen ze weer een capsule. De kleur was in de tussentijd weer normaal geworden. Bij de tweede keer groen hadden we dus precies drie dagen verzameld." Daarop werd de boel geanalyseerd. "We maten de energie-inhoud om te zien hoeveel het lichaam had opgenomen." Ook het vocht dat werd opgenomen en uitgewaterd werd gemeten en geanalyseerd. Het was zwaar voor de proefperso-

nen. Een luchtdruk als op de Mount Everest, een berg van 8848 meter hoog, is niet lang vol te houden. De voorbereiding bestond uit een paar dagen op een echte berg, een Franse alp. Vervolgens werden ze per heli-copter naar het laboratorium getransporteerd en meteen in de cabine gezet. Daarna volgde de virtuele Mount Everest. "Ze waren een paar dagen op de top, een paar uur lang. De laatste paar weken zaten ze op zeven kilometer. Toen was alles een inspanning. Ze lagen alleen nog maar op bed en zelfs zich omdraaien was al teveel."

De onderzoekster ontdekte dat bij een lage luchtdruk inderdaad gewichtsverlies optrad. Eerst verloren ze lichaamsvocht, daarna vetmassa. "Voor de bergbeklimmers is het belangrijk te weten waardoor ze gewicht verliezen. Dan kunnen ze zich er op voorbereiden."

Met die vijftienhonderd gulden gaat ze eerst de stad in om kleren te kopen, en de rest is voor een vakantie. Momenteel doet ze pampers-onderzoek, een baantje van twee weken. "Ik sta de hele dag pampers-testen uit te voeren met vaders en moeders." Rubbens had niet verwacht dat ze de prijs zou krijgen. "Mijn studieresultaten waren niet bepaald opzienbarend", grinnikt ze. "En toen de adjunct-directeur op mijn voice mail had ingesproken dat ik zo snel mogelijk terug moest bellen dacht ik dat ze m'n bul gingen afpakken."

Niet de patiënt, maar het proces

Inge ter Laak, die de prijs kreeg voor haar afstudeerwerkstuk 'Integrale kwaliteitszorg onderzocht', voelde zich zelfs enigszins overvallen. Ze zat in Chicago voor haar werk als zorgmanager van een afdeling van het azM en wist op maandag nog van niets, terwijl op dinsdag de prijsuitreiking plaatsvond.

Hoe meet je de kwaliteit van het management in een non-profit organisatie, was de vraag die Ter Laak pro-

beerde te beantwoorden. Haar meetinstrument was een enquête, de organisatie de afdeling chirurgie van het azM.

Haar onderzoek is deel van een groter project, waarin vijf andere ziekenhuizen, twee verzekeringsmaatschappijen en twee grote commerciële bedrijven (de PTT en de KLM) deelnemen. Het gezamenlijke doel is 'integrale kwaliteitszorg', waarbij 'zorg' gelezen moet worden als 'management'.

Volgens de filosofie van Total Quality Management (TQM), waar Ter Laak haar onderzoek op baseerde, wordt de verbetering van kwaliteit gezien als een proces dat constant gestuurd en geëvalueerd moet worden. "De klant staat centraal." Dat betekent in een ziekenhuis echter niet per definitie dat de patiënt centraal staat. De klant kan ook een afdeling zijn, of een toeleveringsbe-

Inge ter Laak (foto Philip Driessen)

drijf.

Het onderzoek had dus niet tot doel om de prestaties van de verpleegkundigen te verbeteren, maar om de organisatie van een ziekenhuisafdeling verder te ontwikkelen. "Het gaat niet om de individuen, maar

om de structuren, functies, samenwerkingsverbanden", aldus Ter Laak. De patiënt is een radertje in het geheel. "Een verpleegkundige deed vroeger de wondverzorging, bijvoorbeeld. De wond moest dicht, en daar draaide het om. Maar toen daagde het inzicht dat een patiënt meer is dan een wond. Je kreeg de patiënt-gerichte zorg." In de optiek van het TQM is het belangrijk dat een patiënt een heel proces doorloopt: van contact met de huisarts, via de specialist tot opname, zorg en nazorg. Maar in principe moet ook een bestelling van incontinentiemateriaal soepel verlopen. Alle processen behoeven constante aanpassing en verbetering en een evaluatiemodel moet daarbij een handje helpen, is de gedachte.

Het evaluatiemodel dat een belangrijk onderdeel van Total Quality Management vormt, maakt op zich geen onderscheid tussen verschillende organisaties, hoewel het oorspronkelijk ontwikkeld is door een profit-organisatie, namelijk de KLM. Ter Laak heeft nu onderzocht of hetzelfde model ook gebruikt kan worden binnen een ziekenhuis. "In principe probeer je alle processen in een organisatie zo goed mogelijk te laten verlopen. Voor je klant, maar ook om de kosten te beheersen. Het bedrijfsleven is daar verder in. Misschien is het voor een bedrijf als Volvo ook eenvoudiger: het product is bekend, er zijn zoveel schroeven en moertjes voor nodig en je weet hoe het in elkaar gezet moet worden. In het ziekenhuis is het eindresultaat ook afhankelijk van de patiënt."

Wat de prijs betreft; deze winnares heeft nog niet bedacht hoe ze het geld gaat besteden. Over de toekomst hoeft ze zich geen zorgen te maken. "Dat ligt voor mij toch anders dan voor Mira. Ik heb al een fantastische baan met een riant salaris." Maar voorlopig wil ze liever geen onderzoek meer.

Agnès Sommer

Aio's krijgen meer macht bij rechten

(vervolg van pagina 1)

de raad te gaan. Voor de in totaal zes verkiesbare plaatsen hebben zich maar vijf kandidaten gemeld: een lijst met de vier aio's en een éénpersoonlijst. Hierdoor zal zelfs één zetel vacant blijven.

Ook de nieuwe faculteitsraad van economie krijgt een totaal ander gezicht. Terwijl nu nog alle vakgroepen een vertegenwoordiger hebben, zal de nieuwe raad gedomineerd worden door medewerkers van de vakgroep berichtgeving en financiering. Bij economie was de belangstelling nog geringer dan bij rechten. Voor de zes beschikbare zetels stelden zich slechts vier wetenschappers kandidaat: een aio, verbonden aan onderzoeksinstituut Merit en drie medewerkers van de vakgroep berichtgeving. Vanuit de andere vakgroepen meldde zich niemand en ook het overig personeel diende geen kandidaten in. Daardoor blijven de komende anderhalf jaar maar liefst drie zetels vacant.

"We zijn er een beetje door overvallen", bekent R. Verspeek, directeur van economie. Een dag voor de kandidatenlijst in Observant verscheen, ontdekte hij dat slechts één vakgroep mensen naar voren had

geschoven. Verspeek vermoedt dat door het geschuif met de verkiezingsdatum potentiële kandidaten niet meer wisten wanneer ze zich aan moesten melden. Ook heeft het faculteitsbestuur in tegenstelling tot andere jaren, de vakgroepen niet gestimuleerd om medewerkers voor te dragen.

"We hebben er even intern over gesproken", zegt prof. A. Kolen, voorzitter van de vakgroep kwantitatieve economie. Maarniemand had zin om erin te gaan. "Die raad heeft straks nauwelijks iets zinvol te doen. Ze heeft geen enkele invloed meer en is in feite niets anders dan een democratische dekmantel. Je kunt je tijd en energie beter in iets anders steken."

Dat argument is vreemd omdat zijn faculteit (overigens net als bij rechten) de nieuwe raad zoveel mogelijk dezelfde bevoegdheden wil geven als de huidige. Maar volgens Kolen heeft ook de huidige raad nauwelijks iets te vertellen en worden de belangrijkste beslissingen ook nu al buiten haar om genomen. "De begroting is een kwestie die met de vakgroepen wordt onderhandeld. De raad stemt daar dan mee in. Ui-

teraard." Kolen is er dan ook absoluut niet bang voor dat de macht op zijn faculteit straks in handen valt van de vakgroep berichtgeving en financiering. "We zijn ook niet op ons achterhoofd gevallen."

Toch wil het bestuur van zijn faculteit via het college van bestuur proberen om alsnog een breder samengestelde raad te krijgen. "Dit is niet handig", zegt vice-decaan prof. S. Majoor. "Het is toch de bedoeling dat een raad een goede afspiegeling van de faculteit is." Of die actie voor meer lijsten veel zal opleveren, betwijfelt Majoor. "We hebben het vermoeden dat het een formaliteit is."

En dat lijkt inderdaad zo te zijn. "De inschrijving is woensdagmiddag 29 oktober om vijf uur gesloten", zegt de voorzitter van het centraal stembureau drs. E. Sprokkel streng. Volgens hem is het niet meer mogelijk dat zich nu nog nieuwe kandidaten aanmelden. "En dat is maar goed ook. Zo wordt willekeur voorkomen. Het zou wel gek zijn als je daar op terug zou kunnen komen wanneer je een raad krijgt die je niet bevalt. Over anderhalf jaar kunnen ze weer aan de bak komen."

Dat de berichtgeving over de kandidaatstelling niet duidelijk was, bestrijdt Sprokkel. "In Observant stond voortdurend wanneer de data waren. Iedereen heeft tijdens de kandidaatstelling nog eens een e-mail gehad. De mensen bij rechten en economie hebben het gewoon aan zichzelf te danken."

De rechtenfaculteit gaat geen actie ondernemen. "Nou, daar kiest men dan toch voor", zegt decaan prof. G. Mols kortaf. "Mensen hebben de gelegenheid gehad om zich kandidaat te stellen." Waarom ze dat niet gedaan hebben, weet hij niet. "Dat moet je hen vragen." Het gevaar dat de raad straks binnen de faculteit niet serieus zal worden genomen, ziet hij niet meteen. En de suggestie dat het faculteitsbestuur het straks makkelijker krijgt omdat de controle vermindert, lacht hij weg. "Niet alleen de raad controleert het bestuur." Hij somt op: "Er is overleg met de vakgroepsvoorzitters, er zijn drie opleidingscommissies, een wetenschapscommissie, een Metro-bestuur en er is apart overleg met de verschillende rangen en standen." Maar Mols sluit niet uit dat dat overleg meer gewicht krijgt nu het per-

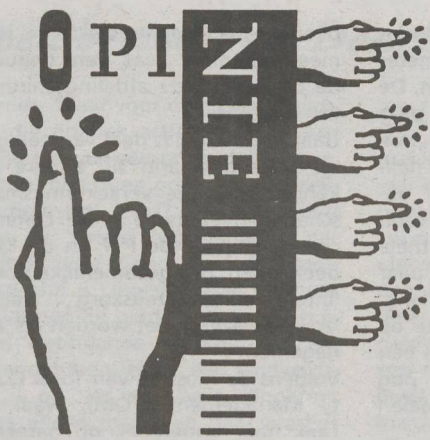
soneelsdeel in de raad 'smal' vertegenwoordigd is.

De nieuwe raadsleden moeten nog een beetje aan hun positie wennen. "Wat, zitten we alle vier in de raad", vraagt mr. I. Peskens verrast. Ze heeft wel gezien dat er maar vijf kandidaten van het wetenschappelijk personeel zich hadden aangemeld, maar de consequentie daarvan was nog niet tot haar doorgedrongen. "Ik dacht dat passen ze nog wel op de één of andere manier aan." De aio's zijn niet allemaal even blij met hun nieuwe functie. Dat er vier op de lijst stonden had te maken met hun ervaring bij de vorige verkiezingen. Toen waren er maar twee die allebei werden gekozen. Een vertrok tussentijds uit Maastricht en de ander werd universitair docent waardoor de huidige raad aio-loos is. "Om die reden hebben we er wat meer mensen opgezet." Maar nu ze alle vier raadslid worden, is er niemand voor tussentijdse opvolging en het lijkt haar niet onwaarschijnlijk dat weer iemand tussentijds vertrekt. "Dan komt er dus wel heel veel macht in de handen van studenten."

Jan Buevink

Aparte raad moet opkomen voor belangen van Maastrichtse studenten

Maastricht is een relatief jonge universiteitsstad zonder indrukwekkende studententraditie en wellicht daarom schort het nog aan een gemeentelijk studentenbeleid. Toch vormen de studenten zo'n tien procent van de Maastrichtse bevolking en profileert de stad zich graag als een studentenstad. Een betere integratie van de studenten is echter onontbeerlijk voordat een stad het predikaat 'studentenstad' mag voeren.

Deze rubriek is bestemd voor iedereen die een opiniërende bijdrage kwijt wil over een onderwerp dat leeft binnen de universitaire gemeenschap. Artikelen kunnen op grond van gebrek aan leesbaarheid worden geweigerd.

De UM is een groeiende universiteit en dat zal iedereen in Maastricht wel toejuichen. Maar men moet ervoor uitkijken dat naarmate de groep studenten groter wordt, de kloof tussen studerend en niet-studerend Maastricht ook niet toeneemt, zoals enkele maanden gebeurde in de Herbenusstraat waar boze buurtbewoners zich verenigden in een comité tegen studentenoverlast. De Maastrichtse studenten zouden actiever moeten participeren in het maatschappelijk leven in hun nieuwe woonplaats. Maar hiervoor moeten ze wel eerst de gelegenheid krijgen.

Studenten denken in het algemeen niet negatief over Maastricht, maar zij ervaren wel bepaalde communicatieproble-

men als ze bij de lokale overheid zaken willen aankaarten. Bij gebrek aan een centraal meldpunt, komen verzoeken of vragen van studenten namelijk via verschillende kanalen tot de stadsbestuurders door, waardoor er nog teveel ruimte overblijft voor interpretatie die weer kan leiden tot misverstanden. Een goed voorbeeld is studentenhuisvesting. De ge-

meente zegt al jaren dat er geen probleem is omdat er voldoende kamers zijn in Maastricht. Maar volgens studenten zijn die kwalitatief vaak niet in orde. Studenten hebben niet de mogelijkheid om die boodschap goed over te brengen en daarom blijft dat misverstand bestaan. Dat moet veranderen en dus heb ik het college van burgemeester en wethouders van Maastricht voorgesteld om een studentenraad in te stellen. Het plan voor een studentenraad is een gemeenschappelijk idee van studentenvakbond Nsem en het CDJA, en kwam tot stand na overleg met diverse studentenverenigingen.

De gemeente speelt een grote rol in het dagelijks leven van studenten, al beseffen deze laatsten dat niet altijd. En wat veel studenten nog onvoldoende inzien, is dat zij behoorlijk wat invloed kunnen uitoefenen op het gemeentelijk beleid. Althans, als ze georganiseerd en gemeenschappelijk optreden. Een studentenraad zal dan ook voor dé student moeten opkomen, en niet voor enkel één bepaalde categorie. Het moet een laagdrempelig en herkenbaar orgaan zijn dat gemakkelijk te benaderen is. Via de studentenraad moet er een zinvolle en constructieve dialoog tot stand komen tussen studerend en niet-studerend Maastricht. De raad moet een gemeentelijke klankbord-groep worden die de gemeente gevraagd en ongevraagd kan

adviseren. Eventuele manco's in het gemeentelijk beleid die door studenten zelf als problematisch worden ervaren, moeten in de studentenraad worden aangehaald. Knelpunten moeten er worden gesignaleerd en er moet actief worden nagedacht over mogelijke oplossingen. En dat over alle aspecten van het studentenleven. Of het nu gaat om betaalbare kamers, meer passende bijbaantjes, meer faciliteiten voor buitenlandse studenten, nachtvergunningen voor sociëteiten, dispuutsfeesten, (financiële) steun aan sport- en/of culturele verenigingen van studenten, meer recreatie-mogelijkheden, bussen die 's nachts rijden, veilige fietspaden, fietsenstallingen die goed verlicht zijn of de verhuizing van faculteitsgebouwen.

De studentenraad moet representatief zijn. Een zo breed mogelijk draagvlak is noodzakelijk voor het goed functioneren hiervan. Daarom zouden gekozen vertegenwoordigers van studentenverenigingen, faculteitsverenigingen en disputen in de raad zitting moeten nemen. Wellicht dat verkiezingen voor de raad gekoppeld kunnen worden aan de universitaire verkiezingen. De vraag hoe dat verder precies ingevuld moet worden, blijft voorlopig bewust open.

Terence Vroomen, vice-voorzitter CDJA Maastricht en kandidaat gemeenteraadslid

Personeelsvereniging wil orde op zaken stellen, verzekeringskantoor aarzelt

Collectieve verzekering voortaan alleen voor echte PV-leden

Ex-leden van de personeelsvereniging P-Universeel die hun collectieve verzekering willen behouden, moeten weer lid worden. Anders krijgen ze een duurdere individuele verzekering, schrijft P-Universeel in een brief aan deze ex-leden. Maar voorlopig wordt de soep nog lang niet zo heet gegeten.

Begin november kregen alle ex-leden die gebruik maken van de collectieve verzekeringscontracten van de PV, een aanmaningsbrief van de voorzitter van de vereniging, Carla Gresnich. Volgens haar gaat het om ongeveer tweehonderd ex-leden, die voor het overgrote deel een auto- of andere verzekering hebben afgesloten bij wat vroeger Ozek heette en tegenwoordig Van Hemmen Lippman/kantoor Ozek, te Heerlen. In de brief wordt gememoreerd dat de PV collectieve verzekeringscontracten heeft lopen tegen gunstige voorwaarden, maar dat daarvan alleen kan worden genoten als men daadwerkelijk lid is van de PV. De voorzitter stelt de medewerkers nu voor de keus: of ze worden weer lid voor 24 gulden per jaar, of ze worden per 1 januari uit de collectieve verzekering gegooid; de 'tussenpersoon' zal vanaf die datum de normale premie in rekening brengen, schrijft Gresnich. Telefonisch voegt ze daaraan toe zich "een beetje opgelicht te voelen door medewerkers die het lidmaatschap van de PV hebben opgezegd maar wel vrolijk van het collectieve contract gebruik blijven maken".

Niettemin blijkt de voorzitter in de brief voor haar beurt gesproken te hebben. Dat suggereert althans vestigingsmanager Klaas Post van Van Hemmen Lippman/Ozek. Hij meldt dat er weliswaar over en weer contact is geweest met de PV over dit onderwerp, maar dat de brief buiten zijn medeweten om naar de medewerkers is verstuurd. De inhoud klopt dan ook niet. De vervaldatum van de meeste verzekeringen ligt op 1 juli. Als er dus al iets verandert, zou dat per die datum zijn en niet op 1 januari aanstaande. Waar het erom gaat of ex-PV-leden inderdaad voortaan duurder uit zullen zijn, is Post echter heel wat vager. Hij be-

neemt hij op de koop toe, zei Post. Een week later echter krabbelt hij gedeeltelijk terug. Dan laat hij weten dat hij inmiddels begrepen heeft dat er medewerkers zijn die principiële bezwaren hebben tegen een hernieuwd lidmaatschap van de PV. "Mensen die gebrouilleerd zijn met bestuursleden, dat soort dingen," zegt Post. "Voor hen wil ik in goed overleg met de PV tot een charmante, schappelijke oplossing komen". Of dat betekent dat deze categorie medewerkers

neemt hij op de koop toe, zei Post. Een week later echter krabbelt hij gedeeltelijk terug. Dan laat hij weten dat hij inmiddels begrepen heeft dat er medewerkers zijn die principiële bezwaren hebben tegen een hernieuwd lidmaatschap van de PV. "Mensen die gebrouilleerd zijn met bestuursleden, dat soort dingen," zegt Post. "Voor hen wil ik in goed overleg met de PV tot een charmante, schappelijke oplossing komen". Of dat betekent dat deze categorie medewerkers

geen prijsverhoging zullen krijgen, laat hij in het midden. Dat veel mensen al lang, vaak langer dan tien jaar, wel collectief verzekerd maar geen PV-lid meer zijn, acht hij geen principiële punt. "Hier is hooguit sprake van een gewoonte, niet van een gewoonterecht", verklaart hij. Pas in de loop van het volgende jaar wil Post uitsluitel geven over het beleid van zijn kantoor in deze kwestie.

Wammes Bos

Faculteitsbestuur vindt kritisch artikel niet geschikt voor studiekiezers

Observant vooraf uit bakken verwijderd bij voorlichtingsdag economie

Voor de tweede keer in haar geschiedenis heeft de economische faculteit de gehele oplage van Observant in haar gebouw aan de Tongersestraat 53 tijdelijk verwijderd. Toen op zaterdag 15 november de faculteit vanwege een voorlichtingsdag haar deuren opende voor grote aantallen aankomende studenten en hun ouders, waren de bakken met Observant op last van de decaan en de directeur van de faculteit inmiddels geleegd. Aan het eind van de middag zijn de kranten weer teruggelegd.

Steen des aanstoots was een klein artikelje op pagina 5 onder de kop 'Studenten klagen over internationaal management'. Het betrof een verslag van een discussiemiddag over deze studierichting, waarin studenten zich kritisch hadden uitgelaten over de opleiding. De vorige keer dat de facultaire top alle exemplaren van Observant tijdens een voorlichtingsdag verwijderde (in 1988) ging het om een interview met een vertrekkende medewerker, Alfred Kleinknecht (inmiddels hoogleraar te Amsterdam) die daar-

in de faculteit in een minder gunstig daglicht stelde.

Volgens faculteitsdirecteur R. Verspeek is Observant een intern blad dat niet bedoeld is voor buitenstaanders, in dit geval studiekiezers. "Mensen van buiten zien die krant als voorlichtingsmateriaal, niet als een onafhankelijk blad waarin van alles geschreven kan worden. Omdat men die context niet kent, kan zo'n artikel tot onduidelijkheden leiden. Wij proberen een evenwichtig beeld te geven van wat er hier te koop is. In dit stukje waren net de negatieve kanten van die discussiemiddag naar voren gehaald. Ruim zeventig procent van de bijdragen op die middag was echter positief, heb ik me laten vertellen. Bovendien komt er nog een tweede sessie waarin de faculteit de opmerkingen van de studenten zal beantwoorden. Dit stuk was dus nogal eenzijdig."

De betrokken verslaggever, Jan Buevink, claimt echter dat hij nog "mild" is geweest in zijn weergave: "Er is daar natuurlijk wel wat positiefs gezegd, maar de overgrote meerderheid van de opmerkingen was negatief. Het was vooral een klaagzang. Is er nog een tweede sessie gepland? Daar is op die middag helemaal niets over gezegd. Ook de studenten

vroegen wat er nu met de uitkomsten zou gebeuren, en daar kwam geen duidelijk antwoord op. Zelf heb ik het naderhand aan de aanwezige stafleden gevraagd; die moesten er nog over nadenken."

Of Observant ook verwijderd zou zijn als het stuk volgens de facultaire bestuurders de teneur van de bijeenkomst accuraat had weergegeven, blijft in het ongewisse. Verspeek zegt 'als'-vragen liever niet te beantwoorden.

De principiële vraag of het faculteitsbestuur ertoe gerechtigd is om het universiteitsblad (zij het tijdelijk) uit de bakken te halen, vindt Verspeek evenmin interessant: "Het inrichten van zo'n voorlichtingsdag is onze verantwoordelijkheid. Dan verplaats je hier en daar iets. En nogmaals, we belemmeren niet de distributie voor de doelgroep. Die enkele medewerker die hier op zaterdag komt werken, kan hem ook wel op een andere dag bemachtigen."

Volgende week zal het stichtingsbestuur van Observant zich over de zaak buigen. Of het tot een formele klacht zal komen, weet voorzitter K. Schroër nog niet.

Wammes Bos

Six times in one newspaper but no football contract for Maastricht student in Hong Kong. See page 10

Not on Page Six last month

No blame. The parents of the candidate member of the student fraternity Vindicat in Groningen, who died last September in a fraternity house after a drinking bout, have asked the Public Prosecutor not start proceedings against their son's roommates. The parents feel that the roommates were not careless in their actions. They do not believe that the inhabitants of the House of Marum forced their son to drink a large amount of gin. Besides, the inhabitants even stayed by his bedside to watch over him.

Extra money. The University of Maastricht received one and a half million guilders from the minister of education. This is to cater for the growing number of students. Half of this amount will be divided up among the faculties, while the Board of Governors wishes to use the rest for housing and general services.

University restaurant. The Maastricht students feel that the quality of the University restaurant is reasonable, although they would prefer a little less fat and a beer at five o'clock. They do feel, however, that the prices they pay for such things as rolls and fruit are too high. This was the outcome of a survey of the quality of university restaurants, the sweet vending machines and copiers.

Private PC project. The number of first-year students making use of the University of Maastricht's private PC project is somewhat disappointing; of the expected 300 only 228 students bought a computer and modem at the reduced price of 2753.50 guilders.

Career. As long as Universities barely offer prospects of a permanent job to their Ph.D. candidates, they must prepare them for a career in business; this is the view of a national organisation furthering the interest of the seven thousand post-graduate assistants in the country.

New dean for Psychology. Prof. Dr. Gerjo Kok will be appointed as the new dean of the Faculty of Psychology per 1st January 1998. This is the end of the term for interim dean, Prof. H. Philipsen, who is also a member of the Board of Governors. He took over the position of dean after a management crisis within the faculty. Mr. Kok is a senior lecturer of health counselling at the Faculty of Medical Science and a programme director of the research institute Health.

Success rate. Students taking a detour before they enter university have less chance of success than students who start their studies immediately after secondary school. A survey carried out by the Association of Universities has shown that youths studying part-time usually do less well too. More than half of them leaves without a diploma. Of all full-time students, one quarter leaves without graduating.

Expensive magazines. The Dutch University libraries are afraid that the merger of the publishers Reed Elsevier and Wolters could cause financial difficulties. They fear considerable price increases for scientific journals and access to databases. This is why the universities have joined forces in their battle against the publishers.

荷蘭飛來蝻盧比試腳

五一七有好感

劉添觀察兩名外援的試腳後，對於廿一歲的荷蘭飛來蝻盧比，獲得一朋友向五一七毛遂自薦要求試腳。盧比表示，他日前觀看過五一七的一場比賽，知道五一七物色外援助陣，故希望可加盟該隊。劉添對於盧比在分隊賽的表現，認為其技術不錯，有領軍之材，稍不足是不夠硬淨，不過，該隊中場綫正欠缺一位指揮官，這位荷蘭飛來蝻盧比，這位荷蘭飛來蝻盧比，這位荷蘭飛來蝻盧比，可考慮。

至於尼國前鋒賓治的表現，劉添表示：該尼援缺乏技術，雖然有拼勁，但實際作用不大。

由於放棄了澳洲門將韋特和中場拿武士浪的比賽，只剩下另外兩位澳援奇勒和湯馬士押陣。

●荷蘭「飛來蝻」盧比試腳技術不俗，受到五一七垂青。

Influence of foreign students at the University remains the same

Two foreign students candidates for the election

Frank Eckelmans from Belgium and Maral Manouguian from Germany are the only two foreign students who stand a good chance of being elected for the new university councils. This means that after the elections, to be held at the beginning of next month, only the University Council and the Economics Faculty Council will have foreign members.

for a seat in one of the Faculty Councils, says Anne-Claire Robbroeks, Dope's chairperson. "We just want good people in the council. Particularly now, when we face the introduction of the MUB." At the last elections, held one and a half years ago, two foreign students were

chosen. Although the number of foreign students at the UM has risen in the meantime, their influence on the University Board will not increase.

Jan Buevink

Students complain about International Management

More language training, tutors who speak better English, and more traineeships outside Europe. Those were the wishes of the circa thirty students of International Management who attended the IM evaluation meeting last Wednesday afternoon. Despite the fact that the board laid on coffee, vlaai and soft drinks, the students, many of whom were first-years, were very critical.

In particular the computer course in the first year was severely criticised. "We did not learn much more than switching the computer on and off," complained several first-year students. Even the way in which the faculty information was distributed was thrashed. The students thought that they had not received adequate information before they arrived in Maastricht. On top of this, the public re-

lations people recruiting at the German secondary schools were not objective. A first-year student confessed that she had chosen IM because the public relations person at her school had said that the International Business Administration course in Maastricht was "crap". Others had experienced much the same. Many students were dissatisfied with the fact that nobody could explain what exactly the difference was between International Management, International Business Administration and International Economic studies. However, they were contented with the problem-based learning method, the skills training and working in small groups. The five IM staff present made no promises to make any changes. Board member Dr. F. Hartmann made it known that the traineeship opportunities would most likely be expanded this academic year.

Jan Buevink

Frank Eckelmans, a fifth-year International Management student, seems to have the best chance; his cousin, Wouter Eckelmans, has been a member of the University Council in the current period. He takes third place on Nsem's list, a progressive student party. At this moment, Nsem has four seats in the University Council. Maral Manouguian's chances of being elected are slighter. The third-year International Economics Studies student is in third place on Nsem's list of candidates for the Economics and Business Administration Faculty Council. At the moment, the four seats in the council allocated to students are divided equally between Nsem and the more traditional Dope.

Dope has only one foreign student on its list of candidates submitted for the various councils. German student Ulrich Preddiger, studying International Economic Studies, is in sixth place on the list for the Faculty of Economics. This means that he will almost certainly not be elected, unless he receives many preference votes. Neither Nsem nor Dope searched specifically for foreign students willing to run

Football career stagnates for lack of a work permit

No football contract for Maastricht student in Hong Kong

After a trial training with the first team in the premier division club Five-One-Seven, the Hong Kong press wrote about him as the new champion of the football pitch. When he also broke all the records during the compulsory fitness test, it seemed as if a contract was close by for Robbie Servais, forth-year student of International Business Administration. The Asian authorities, however, decided otherwise.

The idea of an Asian football adventure had been in the back of 21-year old Robbie Servais' mind for some time. It was for this reason that he participated in running for a place in the exchange programme to the Hong Kong University of Science and Technology. That he would pack his football shoes and a list of names of premier division clubs was already decided.

Making contact with the clubs was easy, Robbie reports from Hong Kong. After his first training session with the Five-One-Seven team, his contract was practically in the bag, it seemed. "My picture was in the newspaper six times." The central mid-field attacker was referred to as the new leader of the team. His fame increased even more when he broke the record of three thousand meters in twelve minutes, during the national football union's standard fitness test. "Everything was going according to plan. An Asian contract would be a good start for me. In the Netherlands, I am playing below the top level. I completed the youth training programme at Maastricht's MVV, I am now playing with first-division SV Meerssen. I am too light for MVV's first team, I have to mature. In Hong Kong, I would have been one of the better players."

Financially it would have been a good move for Robbie too. With his earnings he could have paid for his girlfriend, a third-year law student, to travel to Hong Kong.

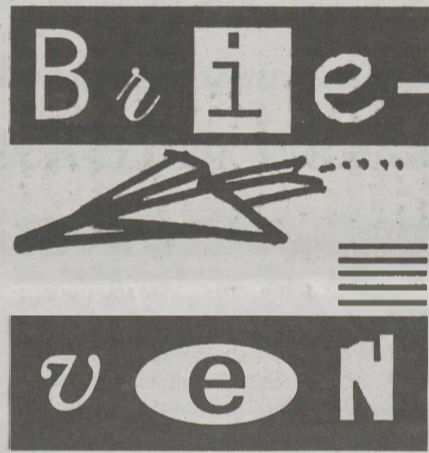
Sadly for the football player and his girlfriend, all this will not be possible. Recently, the immigration office refused to exchange the student visa for a work permit and hence a professional football contract is out of the question. Robbie Servais: "Five-One-Seven was prepared to fly me back to the Netherlands to apply for a permit, but this would mean I

would have to stop studying; I cannot be a student and an employee at the same time. Fortunately, I have been crossed off the immigration black list. For some time, they thought I had used my student visa as an excuse to get into the country. I can enter the country again if I wish." At this moment, Robbie Servais is diligently completing his practice rounds on the athletics track and attends lectures like he should. He will come home at

Christmas, back to the Netherlands, back to his girlfriend, back to SV Meerssen and back to the last half year of IB. But Robbie Servais has not given up on a football career: "I have had a taste of it, so I am even more determined to turn professional, anywhere in the world. Taking my girlfriend and my graduation certificate with me, that is."

Riki Janssen

Letters from readers

Louise Woodward

Agnes Sommer's article 'Greetings from the United States' (Observant 11) enlightens us with the opinions of New Yorker Carmine Galimi regarding the case developments of the British au pair Louise Woodward. There are a few points I feel

an urgent need to comment on. Mr. Galimi was correct in pointing out that a jury is selected with care; unfortunately it is not so rosy. The jury is not picked by the hand of blind Lady Justice, rather the selection is based on the potential voting decision of each jury member. The initial pool of jury candidates gets dwindled down to twelve people by the specific choices of defense and prosecuting attorneys (remember the O.J. Simpson trial).

Obtaining the unanimous juried vote is actually not as complicated as implied in the article. It is uncommon to find jury members with resistance against the peer pressure of 'getting it over with'. Thus, if a single jury member disagrees, there is a good chance he or she will remain quiet and cast a conforming vote.

Granted, the jury must know nothing of the case outside of the courtroom. Yet, jury sequestering is not a simple task (again, remember the O.J. trial). With increased case notoriety come the enticing dollar signs in the form of exclusive book interviews and the quickly produced TV-specials.

The au pair's nationality probably did not

Not on Page Six last month

☞ Zappa fans. Two students from Leiden, who are both crazy about Frank Zappa, wish to start up a new national student club for the fans of this pop musician on 21st December. They want club Zappa to become the cheapest club in the Netherlands. For the mere sum of about 30 guilders, members will receive a club magazine four times a year. The two will also make a home page and there will be cover band performances. In addition, there will be a catalogue, listing all Zappa articles that the members possess. Zappa, telephone: 070-3962839.

☞ Lack of money. Those on social security and above the age of twenty-one receive four to five hundred guilders more towards their upkeep than the law allows a student to receive. The difference becomes even greater if one includes such aspects as rent subsidies, cold weather supplements and reduction passes. People on social security may apply for such benefits but students usually may not.

The Student Financing Act states that students not living at home receive 1131 guilders per month. A research agency in Nijmegen, IOWO, showed that a student needs nearly 1300 guilders a month to cover all necessary costs.

have a significant influence on the jury's decision. Had the defendant been American, the result would still have been anything from a not-guilty to a first degree murder outcome. A more significant variable in determining the verdict and sentencing would be the defendant's current socioeconomic standing.

As for the comment of the good Ol' democratic Massachusetts being an excessively conservative state: I would much prefer the Middlesex superior courtroom than the prospect of standing sweaty-palmed and shaky-kneed before a Delawarean judge, or worst yet, a Texan judge (federal or state - doesn't matter).

Finally: yes, it would have been simpler had the girl stayed in her home across the Atlantic. But, it is this isolationist 'out of sight, out of mind mentality' that got the young girl her initial life sentence. It is easier to shift blame onto a hapless scapegoat than to address the problems entwined within the fabric of the nation.

Dax Hassell, first year student of medicine

American Graffiti

Moby Dick, Chps. 20-23: The whalers aboard the Pequod enter the Atlantic Ocean, as our narrator, Ishmael, equates the sea with freedom of thought.

It seems Europeans, especially the ones who have never visited, simply love to imagine that 'Americans' (they call us that too) are 265 million human clones who virtually without exception travel Europe in a week if given the chance (six days at Oktoberfest and one on the Champs-Élysées), sue if the beer or coffee is too strong or the cup too small, spew verbal diarrhea at 100 decibels like Englishmen with half a tongue (mostly while preaching), and have a hell of a time reaching over our cheeseburger bellies to tie the laces of our Nikes.

Instead, the facts show that the United States is one of the most racially, religiously, ethnically, genetically, economically, and geographically diverse countries in the world. And because Americans are generally more diverse than Europeans, their approach to culture is somewhat more pluralistic than the European 'paradigm'.

Take the birthright issue. Europeans aren't born to culture, at least the way they see it. Americans are, the way we see it. My fortune or fate was

to be born as a middle-class, white, Catholic, German-Irish-American Minnesotan who knew what lutefisk, Walleye, ice-houses, and curling were by age 7, could water- and snow-ski by age 10, and knew that he was a Democrat not Republican by age 15; all part of a complete cultural inheritance. But that's the thing. If you imagine for a moment the polar opposite of the identity I've just described, you will have an accurate picture of another American's complete cultural inheritance. The point is, though they might not as yet have found it in the DNA, for Americans, everybody gets a slice of the cultural pie just for being born somewhere, sometime.

Take the equity issue. In Europe culture is something which is had by varying degrees. You either know what Shostakovic composed, and speak five languages fluently; in which case you have culture, or you don't, in which case you are a barbarian. In the States, because everybody gets a piece of the cultural pie at birth, culture doesn't depend on you knowing anything (except, of course, that taxes are bad). Further, in the middle of this Century, our diversity finally helped us to acknowledge that, at least theoretically, all cultures are created equal. Everybody therefore not only gets a piece of the cultural pie, but one which is the same size. Though we in America might consider economic and equity two words which can

never be placed next to each other in the same sentence, in the multicultural postmodern America of today, even if you don't have enough to eat, you can still count on that fair-sized slice of the cultural pie.

Finally, take the universality issue. The irony of it all may be that, though everyone in America is born to the same amount of culture, cultural difference is of the essence. My American academic sources say that culture is "specific solutions to universal problems," and that "the attempt to describe culture or aspects of culture is called ethnography." Okay, there might be one or two Americans out there who, when they hear the word culture think first about yogurt or strep-throat. But mostly, culture has become almost synonymous with identity based on language, color, creed, sex, sexual identity, ethnicity, class, education, neighborhood, etc.. Unlike the European approach to culture, the American approach is not about "the best that has been written and said in the world." Instead, one might contend it's about "all the rest" that's been written and said in the world.

Noy Geerig

Tales of an Annadal night porter

Foreign students are usually very well behaved

He looks like a desk policeman: black jumper over a light blue shirt. No cap, just a heavy moustache. With a packet of roll-your-own tobacco within arm's reach, he is working at the computer in his small glass cubicle, typing out names of new inhabitants. Peter Kuyper, night porter at Annadal.

All is quiet at half past eight. "Would you like a cup of coffee too?" he asks in dialect. It is all ready, with speculaas. His shift is from six until twelve o'clock, or from four-thirty until eleven o'clock. "I eat here too, a sandwich." Not that he spends all his time in his little glass house: I must check the whole building and make sure everything is okay. "It takes me an hour and a half to do my rounds, I never take the same route and I always go at a different time." Every now and again, he speaks with students, asking them how they are. When he finishes his rounds, there is the telephone, distributing mail and providing information. "New inhabitants have a whole list of things they need to know. The first thing the Americans ask for is the nearest coffee shop, others want to know how they can ring home."

The language used at Annadal is English. "German too, if need be. The people are always very grateful when you speak to them in their own language." French is a little more difficult, but he manages if he has to. All nationalities are mixed at Annadal. "We purposely do not put Italians with Italians, Germans with Germans and so on. It works well. We have Dutch people here too. They can be very supportive and help answer questions that the foreigners might have."

This is his third year. He used to be a concierge at a primary school. "Now my children are a little bit older." He enjoys it. "Here you have so many cultures mixed together: Japanese, Chinese, Americans, Arabs, Spanish and Italians." He feels that the Japanese are very precise and neat. "Americans are like, 'relax, we'll see about that tomorrow'." Noisy Germans, stiff upper lip English, they are all in his building. He has never had to deal with nasty people. "I am a human being and they are human beings. I am not someone to rise above myself. They are young and let loose here. You have to let them mess about a little. Now and again, someone might leave a radio blaring while he himself is on another corridor. Then it must be turned down."

Once in a while, when there is a party they drink a lot but he does not see this as a problem. "I am sure some may even smoke an occasional joint, but they do that in their own rooms. We are a student house and not a penal institution." Foreign students are usually very well behaved. "I once had a French student here and he was spraying a supermarket trolley red. Of course that is not allowed. The boys play football in the corridor. 'Yes we will stop', they say. So I wait a while. 'Otherwise I will have to confiscate the ball,' I tell them. The next step is taking their names and room numbers. Ah, they just try and see how far they can go. That usually happens at the beginning."

There are never any fights. "An exchange of words, yes. Italians are very boisterous. Sometimes they stand shouting at one another, so much so that you think they will kill each other. When I ask: 'Problems?', they will look at you as if you were from another planet. That is just the way these people are. Even when they are on the phone, they gesticulate with their hands and feet." The only real problem we have to deal with is illegal students. "We are on to them in no time. If they are really good they may last a few weeks. When you know the students, then you know who and what belongs where. The students are allowed to

Peter Kuyper, night porter at Annadal: "I feel sad when certain students leave." (photo Philip Driessen)

have visitors, but when you see two or three mattresses in a single room, then something is up. Sooner or later the illegal students usually get caught. Then we send them packing. If it happens a second time, it becomes more serious."

And what about all those girls becoming pregnant at Annadal? "Look, they are all young people together. They do not live up to the ideals of the forties. These days if you get pregnant, then it is your own fault, I feel."

Crying girls

"From six o'clock in the evening, there is non-stop cooking. All students bring along their own national cuisine." Dutch cuisine appears to be the worst. "Someone had cooked chips, fish and sprouts. These are three ingredients that create such a stench. Not just today, but tomorrow and the day after."

He has occasionally been invited to join for dinner, but he never does. When a student takes the trouble to bring him a

bite to eat, then he accepts. "The Japanese do that quite a lot: 'eat something, you like it?' That is a form of politeness." But he really does like it. "I love foreign food." No, no beer. "Certainly not while I am on duty." Pizzas are very popular at Annadal. "The people from Pizza Corona roll up here six or seven times a day. If I wanted, I could get a pizza from them: 'Whatever you want, we have such nice customers here.' Although that would not be right, to start the likes of that during working hours. They left some brochures here, I also have a folder with the names of restaurants and such. Students often ask for restaurants serving their national dishes. Then I can say: take a look in here."

They have great parties at Annadal. "Recently there was a fashion show. The male guests showed the women's clothes. So you see this American with a beer belly and a dress on, like a ballroom dress. It is really good fun. That is when I stay and watch for a few minutes."

Although it is not all fun and games.

"Girls usually find it difficult being away from home. You notice that right away. They cry when they are on the phone, or they hang around the reception. Then I take the time to talk to them. Sometimes I send her to a group of Dutch students. I tell them: 'There is a girl with problems, can you look after her?' They are kind of like children, you try and help them in some way. I make an effort to look them up for a chat: 'How did your exam go?' Just show some interest."

"Many students hate to leave. I am still in contact with some of them. They send me postcards and letters. I feel sad when certain students leave."

"I am happy at times to close the door behind me. Like on days when the telephone does nothing but ring. At the beginning of the academic year, things get really hectic. During the summer holidays, on the other hand, it is no fun here; it is so quiet. Then it is like the hospital it once was."

Agnes Sommer

"None of them is a tabula rasa"

Maastricht lawyers teaching Polish civil servants about Europe

Their country is not a member yet, but if everything goes according to plan, negotiations will commence in January and should lead to Poland joining the European Union in a few years' time. To smooth the way for the changeover, Maastricht lawyers are training senior civil servants from Poland on matters relating to the European Union.

"It is a governmental subtop," modifies Prof. Bruno de Witte, who was the first to start mid-October. "They are the important people who do all the work." On the basis of six lectures he gave about the basic principles of European law, he

can say very little about the participants. "None of them is a *tabula rasa*. Some may lack a general picture of Europe, but they know a lot about their own policy areas." This is not so strange, as Poland has had a treaty of association with the European Union since 1993, and is currently adapting its legal system on a voluntary basis.

The course is co-ordinated through the Centre for European Studies of the University of Maastricht, together with a similar centre connected to the University of Warsaw. Most of the course takes place in the Polish capital. During the next few months, thirteen lawyers from Maastricht will go there. "It is not an academic challenge," confesses Mr. De Witte, who immediately adds that participation offers other advantages. "I had

never been to Warsaw, so it was nice to see the city." To round off the course, about forty participants will come to Maastricht for a week at the beginning of June. Then they can also take a look at the European institutes in Brussels, Strasbourg and Luxembourg.

The Dutch Ministry of Foreign Affairs is financing the programme. They have a special kitty for promotion projects focusing on democratic constitutional states in former Eastern bloc countries. Over the next three years, this project will receive 1.2 million guilders. The course running at the moment will have ended well before then, but the intention is to repeat it twice.

Jan Buevink

Aye, oh...

When I was an AIO myself, I already found the term quite derogatory. 'Assistant in Training' - so, even at the point where your training is supposed to be completed (after the public defence of your PhD thesis) you still remain an assistant. The entire thing would lead to nothing!

Then, when I moved to Berkeley, I was appalled. Getting a PhD in the United States means almost eternal student status. 'Meet Pete; he's my PhD student,' a professor may casually announce. Almost like he'd own you!

At least the AIO has employee status. At least, for the time being. The Universiteit Amsterdam now has replaced the employee status by stipend status. AIOs in Amsterdam no longer get an income, but mercifully receive a stipend to do their studies.

The idea of getting a PhD in The Netherlands is that the candidate demonstrates the skills and knowledge to independently carry out high-quality research. She is supposed to contribute significantly to the scientific realm. Apart from that, the PhD process should also be seen as a rite of passage. Passage from apprenticeship to academia. And rites cannot exist without some pain and suffering. Part of the deal. I, for one, have suffered from that challenge.

For nearly the entire period of my AIO-ship I truly believed that I would produce a landmark publication, a book that generations to come would refer to as 'The Study by Eve'. I sacrificed almost anything to that goal. I lost my girlfriend over it, and in the last year of thesis production I hardly saw any friend or family. Some persistent friends would call and cry: 'I just hope you're alive enough to come over to have dinner with us.' I would, but would also leave at nine to do some writing.

Naturally, the deepest black pit wasn't deep enough after I found out that academia couldn't care less about my accomplishment. Heavy therapy. Had Prozac existed at that time, my physician would have prescribed a couple of truckloads.

Have I learned something from the experience? Do I deal with my AIOs in a way that would prevent burnout and fatal breakdown? Do I encourage them to lead a life outside AIO-ship? Of course I do, but then again an experience I had this week threw me back to my sorrowful basics.

One of my AIOs had produced her final draft. It was sent to the evaluation committee, and one of its members pointed out that one of the chapters was markedly incomplete in its review of the literature. AIO calls.

"What did you think of his remarks?"

"I think he was quite right."

"Yeah. But I'm not going to re-research and re-write. That one chapter could be an entire thesis in itself."

"You are NOT going to rewrite!? Where's your professional pride!?"

"Geez! I've only got a week or so..."

"Come on. A week. That's, uh, 168 hours, take out some sleep, you should have at least 100 hours to rewrite!"

"ARE YOU MAD?"

"No, you are if you're not rewriting."

"I won't."

"You will. You must. I demand it, I expect it. You should do it for yourself. You don't want to look at your back in a couple of years and sigh 'Aye, oh, I just wish I'd rewritten that chapter.'"

"To be honest, I don't give a shit."

"WHAT!? Is THIS commitment to the academic enterprise!?"

"No. I just want to get it over with. I will get that PhD, and that's it. No glory, just the 'dr.' I woke up. This woman has a life."

Eve

First CD for the Limburg group 'Blijf Lief'

Country type rhythms in cosy atmosphere

Members of the group *Blijf Lief* met in a pub owned by the singer/songwriter Ine Janssen. Actually a place she "calls home." This four-man band and their music would in fact not be out of place in a warm pub. The cosy atmosphere sounds through in soft rhythms and recognisable topics in the lyrics. On their first CD *Wish I was five* you will not miss a good sing-a-long.

The band from Heythuysen had already two demos under their name, but as Ine Janssen says, "If you want to arrange a performance somewhere, demos are not taken serious." That is the reason why *Blijf Lief* delved deeply into their pockets and produced a CD at their own expenses. The producer of *Wish I was five* is Tren van Eckevort, a member of the very famous Limburg group *Rowwen Hèze*. In their early days, the latter band occasionally performed in Janssen's pub *Tom Tom*.

A 'music pub', says the owner, with regular performances.

The same pub was also the venue for the presentation of the CD *Wish I was five*. At that time, Ine Janssen was eight months pregnant, although still capable of playing the banjo, the mandolin and the Spanish guitar. These instruments are not very noticeable on the CD. It is more the sound of Frank Linssen playing the mouth harmonica that prevails. Although in this case it is not the dramatic blues kind of tones coming from the harmonica, but light-hearted melodies, sounds that remind one of old-fashioned village parties, where legs are kicked up in the air. Some songs are slower and more sentimental, yet even here a perky jingle can be heard now and again. These mood swings are not only present in the music but also in the lyrics. Love, a disabled girl next door, and feelings of guilt are a few of the subjects Ine Janssen has written about. One of the songs, with the strange title of *Captain Lunatic and the prodigious multiplication of the carrot*, is really about nothing, says Ine Janssen

herself.

Both in the quality of the recordings and the structure of the songs, it is clear that *Blijf Lief* will have to work hard to achieve success. The lyrics are sometimes roughly put together, as if the English language is perhaps not quite suitable for Ine Janssen. The singing parts sound clumsy at times and the instruments produce a stiff sounding melody. Not quite a harmonious unity. The country type sound that *Blijf Lief* produces is original. If the singing mouth harmonica sounds and the clap-along rhythms outgrow the cumbersomeness of *Wish I was five*, then this band will move on from the jolly atmosphere of local pubs.

Lotte Asveld

Wish I was five: 30 guilders, Music Store and pub *Tom Tom*, Walk 8, Heythuysen or 35 guilders to giro 7336130 in the name of C.L.M. Janssen Heythuysen.

'The Full Monty' beautiful British comedy

Just imagine you are a young guy, skinny, with bad teeth; you live in a miserable city, you are an unemployed steel worker, your wife has left you for another man, and on top of all that you are running the risk of losing custody of your little son. This is the life Gaz leads, a brazen loafer living mainly out of someone else's pocket. When the women in his city go wild at the arrival of the Chippendales, and at the same time Gaz hears that he must cough up seven hundred pounds to retain the right to see his son, he takes a rigorous decision. Whatever the Chippendales do, he can do too.

★★★★

For Gaz (played by Robert Carlyle, otherwise known as Begbie from *Trainspotting*) it is not just targeting on the women's erogenous zones but above all a way of earning money. After some hesitation, his friends, a shoddy disorderly bunch but with their hearts in the right place, get infected by his enthusiasm. The striptease act 'Hot Steel' is a fact. What makes them so special is that they go the 'Full Monty',

The new Chippendales (photo Tom Hilton)

so bearing themselves in all their glory. Alas no humour without tragedy. This typical British film is special because Cattanéo has succeeded in touching upon a number of social problems in a titillating way. He does this without affecting attractiveness in the film. Unemployment, problems with the opposite sex, depression, loneliness, but also matters like being overweight. All this makes *The Full*

Monty more than just a flighty story. Add to this the catchy music from the likes of Sister Sledge, Tom Jones, Hot Chocolate and Gary Glitter, and England has yet again confirmed its place in European cinema.

Marjan van den Berg

'The Full Monty', daily in Pathé Cinemas

Borderline between fantasy and reality fades in 'The Game'

Nicholas van Orton is in control of everything in his life. He is a successful businessman, has a beautiful car, a large country house and a housekeeper. For his 48th birthday, the age at which his father committed suicide, he receives a present from his brother, the adventurer. It is a business card of a company that makes tailor-made games for any player.

★★★★

The company makes a cryptical promise: the participant shall see where he was

blind. After a day filled with all kinds of tests, Nicholas hears he has been turned down. He shrugs his shoulders and gets on with his life. The next day, the game appears to have started anyway.

'The Game' and 'Seven' are two films by the same director, David Fincher. As far as the atmosphere is concerned, the two films are similar. The city is portrayed as a sinister place where the sun never shines. Fortunately, 'The Game' is not as gruesome as 'Seven' but no less exciting. As an onlooker you are constantly put on the wrong track. It is only in the last few minutes of the film that things come together and that you understand what it was about. The *Volkskrant* felt that the double layers were piled high to create

such an unsolvable puzzle that the viewer gives up. Indeed, towards the end of the film nothing is what it seems and nothing seems what it is. It is exactly this that makes the film so intriguing: you want to know how it ends. For everyone who enjoys an exciting film without body parts flying around and blood splashing everywhere, 'The Game' is a must.

Karin Verstraeten

'The Game', daily in Pathé Cinemas

PvdA en D66:

'Beurs op bijstandsniveau is niet realistisch'

De regeringspartijen PvdA en D66 zien weinig in het studiefinancieringsplan dat studentenbond LSVb deze week presenteerde. Dat is zo duur dat het 'buiten de politieke realiteit' staat.

Dat standpunt verwoordden fractievoorzitter Wolffensperger van D66 en PvdA-Kamerlid Rehwinkel tijdens een symposium in Delft. Het beursstelsel van de LSVb kost "misschien wel twee keer zoveel als het huidige", zei Rehwinkel. Ook Wolffensperger sprak van "een ongelooflijke investering". D66 en PvdA hebben wel wat geld over voor een nieuw studiefinancieringsstelsel, maar niet zoveel als de het LSVb-plan vereist. "Ik vraag me af wat het realiteitsgehalte van dat plan is", concludeerde Rehwinkel.

De LSVb zelf waagt zich in zijn boekje 'Genoeg gelachen, de toekomst van de studiefinanciering' niet aan berekeningen over de kosten van zijn plan. "Dan gaat de discussie alleen maar daarover", vindt LSVb'er Joeri Oudshoorn. "Maar ons plan is uitvoerbaar. Het vergt alleen een omslag in het politieke denken."

De landelijke studentenbond wil dat studenten voor hun levensonderhoud een beurs krijgen op bijstandsniveau. Voor jongeren van 21 jaar en ouder ligt dat nu op duizend gulden. In het LSVb-plan krijgen studenten dat bedrag als beurs: ze hoeven het niet terug te betalen. Daarnaast ontvangen zij nog een extra bedrag voor boeken en dergelijke.

Afgestudeerden betalen in het LSVb-plan mee aan de kosten van hun opleiding via een 'studietax', een belasting van een paar procent van het inkomen. Wie veel gaat verdienen, en dus veel profijt van zijn studie heeft, betaalt daardoor veel terug.

Studenten hoeven geen studiepunten te halen om studiegeld te krijgen, vindt de LSVb. Toch is er een prikkel om snel te studeren. De termijn dat een afgestudeerde studietax betaalt, hangt namelijk af van het aantal jaren dat hij gestudeerd heeft. Voor elke maand studie moet drie maanden belasting betaald worden. Wie bijvoorbeeld vier jaar over zijn studie doet, moet twaalf jaar belasting betalen. Studenten tot 21 jaar houden recht op geld van hun ouders. Net als bijstandstrekkers tot die leeftijd krijgen ze maar zo'n 345 gulden per maand. De ouders moeten dat bedrag aanvullen tot de kleine duizend gulden die jongeren van 21 jaar en ouder aan bijstand krijgen. De overheid moet zorgen dat studenten die ouderlijke bijdrage ook echt krijgen, stelt het LSVb-plan. Kinderen van ouders die te weinig verdienen, kunnen een aanvullende beurs krijgen.

De LSVb sluit met zijn plan om de kosten voor levensonderhoud en de studiekosten te scheiden aan bij het standpunt van zijn tegenhanger, het ISO. Net als het ISO wil de LSVb dat de bijstandsbeurs betaald wordt door het ministerie van Sociale Zaken. De vergoeding voor studiekosten moet volgens de LSVb uit een 'hoger-onderwijsfonds' komen. Dat fonds bestaat uit de opbrengsten van de studietax en geld van het ministerie van Onderwijs. De LSVb vindt dat ook het bedrijfsleven eraan zou moeten bijdragen.

HOP, Hanne Obbink

Als Cap Gemini-medewerker heb je een streepje voor.

Voorkeurspositie IT-bedrijven per dienst/product

In overleg met Blauw Marktonderzoek vermelden wij in bovenstaande grafieken geen namen van collega IT-bedrijven.

Bron: Image & Performance Monitor '97

Pas of bijna afgestudeerden aan hbo of universiteit met interesse in een carrière in de informatietechnologie sturen nu de coupon in voor meer informatie.

Ja, ik wil meer weten over een carrière bij Cap Gemini.

Naam: _____ m/v*

Voorletters: _____

Straat: _____

Postcode/plaats: _____

Telefoon: _____

Geboortedatum: _____ Afstudeerdatum: _____

Studierichting + afstudeerrichting: _____ hbo/WO*

* Doorhalen wat niet van toepassing is. Stuur deze bon in een ongefrankeerde enveloppe aan: Cap Gemini, Personeel Zaken, antwoordnummer 4313, 3500 VE Utrecht. <http://www.capgemini.nl> UM.47

MORE DEMANDING, MORE REWARDING

Cap Gemini Nederland B.V.
 Postbus 2575
 3500 GN Utrecht
 Tel.: 030 252 6496
 Fax: 030 254 5317
<http://www.capgemini.nl>

Economische wetenschappen en bedrijfskunde

Voor kopij: B. Staveaux, Fac.Bur., Tongersestraat 53, tel. 3883705, voor vrijdag 12.00 uur.

Aanvraagformulieren voor SWOL/FdEWB beurzen

Aanvraagformulieren voor SWOL/FdEWB beurzen voor studie of stage in het buitenland zijn verkrijgbaar bij Bureau Internationale Betrekkingen, kamer 3030 tijdens spreekuren. Maandag, dinsdag, donderdag en vrijdag van 10.30 tot 11.00 uur en woensdag van 14.00 tot 16.00 uur.

Inschrijven vaardigheden periode 2A

De uiterste datum voor inschrijving/uitschrijving/wijziging van de vaardigheden periode 2A, is **28 november a.s.** Wij raden u aan om niet tot de laatste dag te wachten met uw inschrijving zodat wachtrijen bij de terminals vermeden kunnen worden. Indien er onverhoopt problemen zijn met ISS dan dient u zich te melden bij de veroosteraars vóór het verstrijken van de inschrijftermijn zodat de inschrijving tijdig geregeld is.

Onderwijsprijs 1997

Ter bevordering van de kwaliteit van het onderwijs looft de faculteit jaarlijks 3 onderwijsprijzen uit: een prijs voor een structureel goedlopend project (f 15.000,-), een prijs voor een structureel goed functionerende tutor/docent (f 10.000,-) en een aanmoedigingsprijs (f 5.000,-). Wil jij een project, groep van medewerkers of medewerker nomineren, stuur dan uiterlijk **vrijdag 28 november a.s.** de kandidaatstelling (voorzien van een motivatie) aan Bureau Onderwijs (via de gele brievenbus bij Onderwijsbalie).

Reductiebureau

Het Reductiebureau is op de volgende tijden geopend: dinsdag, woensdag en donderdag van 10.30 tot 12.30. Eventuele extra openingstijden worden aangekondigd bij het Reductiebureau (kamer 0.007). Voor de laatste wijzigingen: <http://www.unimaas.nl/~reductie>.

Geneeskunde

Voor kopij: Danielle Hendriks, Fac.Bur. niveau 5, kamernr. 5002, DOT 10, tel. 3881817, voor donderdag 12.00 uur

Bureau Onderwijs VOORTGANGSTOETS FdG

De eerstvolgende Voortgangstoets voor studenten van de FdG wordt afgenomen op **woensdag 10 december 1997** van 9.00 tot 13.00 u. in Tennisal Sportel Dousberg, Dousbergweg 4. De zalen zijn open vanaf 8.30 u. Iedereen dient om 8.50 u. in de zalen aanwezig te zijn, waarna deze worden gesloten. **De student die het officiële aanvangstijdstip van de toets overschrijdt, geen collegekaart met bewijs van inschrijving 1997/1998, dan wel een ander geldig legitimatiebewijs kan overleggen is niet gerechtigd deel te nemen aan een toets en wordt derhalve niet toegelaten in de zaal.**

Een deelnemerslijst ligt twee weken voor toetsafname ter inzage bij de Informatiebalie FdG, controleer uw gegevens en geef correcties zo snel mogelijk door. De optisch leesbare antwoordformulieren mogen **uitsluitend** met een HB-pot-

lood (= zacht) ingevuld worden; denk eraan een potlood en gum mee te nemen!

De toetsresultaten zijn uiterlijk **21 januari 1998** beschikbaar.

Voor het reglement van orde bij Kennistoetsen wordt verwezen naar de facultaire studiegids Geneeskunde 1997/1998.

Resterende Voortgangstoetsdata voor dit academisch jaar: 4 maart, 20 mei en 15 juli 1998 (herkansingstoets).

INFOTHEEK Bureau Internationale Betrekkingen

GEEN spreekuren van 24 december 1997 t/m 2 januari 1998

Docent-onafhankelijke trainingen Skillslab

Zoals bekend bestaat op het skillslab de mogelijkheid om docent-onafhankelijk te oefenen (dotten). Tot eind december 1997 kun je onbeperkt oefenen, maar vanaf 1 januari 1998 is er een beperking zodat alle studenten een kans krijgen om te trainen. Het inschrijven van de trainingen kan elke dag van 9.30 tot 11.30 en van 14.00 tot 15.00 uur. In de studiegids staan de data van alle vaardigheidstoetsen, op die data en de dag ervoor is het niet mogelijk om te dotted of in te schrijven. Om het inschrijven een beetje vlotjes te laten verlopen, is het handig om van te voren een lijst te maken met data en tijden waarop je zou willen / kunnen dotted. Voor meer informatie kun je terecht bij Marleen van Zandvoort en/of Esther Colberts.

Ethiek, leidraad of keurslijf?

Congres voor medisch studenten en artsen georganiseerd door het Nederlands Artsenverbond over allerlei dilemma's bij de vraag om levensbeëindiging bij verschillende groepen patiënten: zwaargehandicapte pasgeborenen, psychiatrische patiënten, versterving bij demente patiënten, etc.

Vrijdag 28 november in "De Reehorst" te Ede. Kosten: f 125, studenten f 35. Informatie en folder: secretariaat NAV tel. 0318-555417

BERICHT VAN HET SEKRETARIAAT KEUZE-ONDERWIJS INZAKE EEN TWEETAL STUDENTENPRIJZEN

1. Volgend jaar februari bestaat de Nederlandse Vereniging voor Vrijwillige Euthanasie (NVVE) 25 jaar. Om (nog meer) bekendheid te geven aan het onderwerp euthanasie en hulp bij zelfdoding en om onderzoek te bevorderen worden studenten uitgenodigd in het kader van hun studie een werkstuk te schrijven met euthanasie of hulp bij zelfdoding als onderwerp. Scripties worden beoordeeld op wetenschappelijkheid, originaliteit en leesbaarheid. De auteur van de winnende scriptie ontvangt een prijs van fl. 2500,-. Uiterlijk 1 september 1998 moeten de scripties bij de NVVE binnen zijn.

2. De Nederlandse Vereniging van Migratiepatiënten nodigt studenten aan een WO- of HBO-instelling op het gebied van de gezondheidszorg uit mee te dingen naar de "Dr. Margaret Danby Prijs". Het doel van de prijs is het aanmoedigen van het schrijven en evt. publiceren van werkstukken op het gebied van migraine en aanverwante hoofdpijnen en bestaat uit een oorkonde en geldbedrag van fl. 1000,-. De verslagen of scripties voor deze prijs dienen voor 15 januari 1998 in viervoud + een kort c.v. + beoordeling door de examencommissie, gestuurd te worden naar het bureau van betreffende vereniging.

Verdere informatie over bovenvermelde prijzen is voor geïnteresseerden verkrijgbaar bij het secretariaat Keuze-onderwijs FdG - Bureau Onderwijs - Dr. Tanslaan 10 (tijdens spreekuurtijden!)

2nd Maastricht Medical Students Research Conference

Elf maart 1998 zal voor de tweede maal een wetenschappelijk congres worden georganiseerd door de stichting MMSRC in samenwerking met de universiteit en het AZM. Dit congres wordt gehouden voor en door medische studenten met als doel: het bevorderen van de interesse voor en deelname aan wetenschappelijk onderzoek. Studenten die onderzoek hebben gedaan als wetenschapsstage, gedurende een studentassistentenschap of als hobby, en graag zouden willen deelnemen aan dit congres, kunnen voor het aanvragen van een abstractformulier terecht op ons e-mailadres: MMSRC@freemail.nl, op internet op onze internetpagina: <http://www.unimaas.nl/~mmsrc> of zelf een formulier ophalen bij bureau onderwijs op de UNS 50. Naast de uitdaging die dit congres voor jezelf zal

vormen, zullen alle prestaties worden beoordeeld door de wetenschappelijke adviesraad van het congres. en zullen er prijzen beschikbaar zijn voor de beste posterpresentatie en de beste voordracht. Daarnaast zal tijdens deze dag het woord gegeven worden aan een aantal interessante sprekers. Natuurlijk is eenieder die geïnteresseerd is ook van harte welkom als bezoeker op deze dag.

DE UITERSTE INLEVERDATUM VOOR DE ABSTRACTS IS 12 JANUARI 1998!!!

Gezondheidswetenschappen

Voor kopij: D. Verheyen, Fac.Bur., niveau 1, kamernr. 1236, UNS50, tel. 3881739, voor woensdag 12.00 uur.

Voortgangstoets FdGW

Vrijdag 5 december a.s. wordt de voortgangstoets van de Faculteit der Gezondheidswetenschappen afgenomen. Aanvang: exact 10.00 uur tot 14.00 uur. Vanaf 09.30 uur kunt u in de zaal plaatsnemen. Studenten die een extra vgt (moeten) maken kunnen zich tot 15 november 1997 inschrijven tijdens het spreekuur bij R. Devue, kamer 1.235. De voorlopige antwoordsleutel ligt om 14.00 uur aan de balie van Bureau Onderwijs, Uns 50. Gebruik een HB-potlood. Een geldige collegekaart is verplicht!; leg deze bij binnenkomst links vooraan gereed op uw tafel. Kom op tijd want na 10.00 uur wordt u niet meer in de zaal toegelaten. Tot een week na afname van de toets kunt u opmerkingen (1 opmerking per vel) in de rode brievenbus van Bureau Onderwijs deponeren. Let op!; Gelieve uw antwoordformulieren in de zaal bij uw surveillant in te leveren! Data van de volgende vgt's: 20 maart 1998 en 19 juni 1998.

Zaaiending Voortgangstoets GW studenten 5 december 1997

Sporthal De Heeg: GW deeltijd (vrijdag) studenten en MGK studenten. Sporthal Dousberg: alle andere GW studenten.

Voortgangstoets Milieugezondheidskunde (Sporthal De Heeg)

Vrijdag 5 december a.s. wordt voor alle studenten MGK de voortgangstoets van Milieugezondheidskunde afgenomen in sporthal De Heeg. Aanvang exact om 10.00 uur tot 14.00 uur. Vanaf 09.30 uur kunt u in de zaal plaatsnemen. De voorlopige antwoordsleutel ligt om 14.00 uur aan de balie van Bureau Onderwijs, Uns 50. Een geldige collegekaart is verplicht!

Stageplaats GVO student: Aidsvoorlichting aan migrantenvrouwen

Per december 97-januari 98 is er voor GVO studenten die bekend zijn met het Intervention Mapping protocol (IM) een stageplaats bij het Aidsfonds. De stage behelst een analyse van bestaande plannen voor de ontwikkeling van Aidsvoorlichting aan migrantenvrouwen aan de hand van IM, alsook het uitvoeren van additioneel kwalitatief onderzoek waar nodig geacht. Periode: 6 maanden. Informatie: Herman Schaalma, Vakgroep GVO, tel. 2882408, telfax +43 3671032.

Stages Aidspreventie voor GVO studenten

1) 'Peer education' in het Limbuge jeugdwerkzwerf. Doel van de stage is een proces- en effectevaluatie, waarin peer education wordt afgezet tegen de gebruikelijke aidsvoorlichting door sociaal verpleegkundigen. Stage-instelling: GGD Midden Limburg. Duur: 6 maanden. Aanvang: zo spoedig mogelijk. Informatie: Angelique van der Kar, 0475-311333.
2) Herziening 'Ziek van de Liefde'. In navolging van 'Lang leve de liefde' wordt 'Ziek van de liefde', een lespakket voor havo/vwo komend voorjaar herzien. Doel van de stage is de afstemming van het herziene programma op jongeren en onderwijspraktijk. Stage-instelling: SOA Stichting/UM GVO. Duur: ca 6 maanden. Aanvang: januari 98. Informatie: Herman Schaalma, GVO 3882408.
3) 'Le SIDA. Une maladie mortelle'. In opdracht van de EU voert GVO een evaluatie uit van een aidspreventiecampagne voor jongeren in Togo. Duur: ca. 6 maanden. Ingang: zo spoedig mogelijk. Informatie: Herman Schaalma, Vakgroep GVO, tel. 2882408, telfax +43 3671032.

*Antieke Prenten
en Gravures*

Kunsthistorisch Kabinet
Drs. De Bruijn c.s.

Rechtstraat 66
6221 EK Maastricht
Tel: 043 325 06 23

**Crals Personenvervoer
Maastricht B.V. zoekt:**

**Taxi-chauffeurs (m/v) op
afroepbasis**

Wij vragen:
3 jaar in bezit van rijbewijs
beschikbaar weekenden
's avonds en 's nachts

Wij bieden:
eerlijke betaling conform CAO
collegiale werksfeer
gratis cursus stratenkennis
Interesse?

Bel tijdens kantooruren voor een
afspraak 043-3435000

**Grieks Specialiteiten Restaurant
PLAKA**

St. Bernardusstraat 4a
6211 HL Maastricht
Telefoon 043-3254256

*studentenmenu
(alleen met collegekaart)*

**110. "panepistimon" schotel:
2 dorpsuflaki, 1 giros
gemengde salade
frites en zaziki**

~~f25,-~~ f15,50

*van maandag, di, wo, do t/m vr en zondag
zaterdag en feestdagen niet geldig*

Waarom wachten tot september?
Start in januari met een vol- of deeltijdopleiding aan de

**HEAO
Arnhem**

**woensdag 10 december
informatie-avond**

Aanvang 19.00 uur. Velperweg 39, Arnhem.

Start deeltijdopleidingen: 13 januari 1998
Start voltijdopleidingen: 26 januari 1998

Meer informatie of een brochure?
Bel 026 - 353 91 50. Fax 026 - 445 56 60
E-mail: heao.voorlichting@ve.hny.nl

Of schrijf naar HEAO-Arnhem,
Antwoordnummer 2050,
6800 WR Arnhem.

**Vanaf 1 januari
nieuwbouw
gereed**

GRAND CAFE

studentenschotels

**rode poon in witte
wijnsaus met aardap-
pelcroquetten
of
nasi met pindasaus en
kroepoek**

**M
O
M
U
S**

**zondag 23 november
live
radio-uitzending CRM**

GRAND CAFE MOMUS
VILTHOF 8 MAASTRICHT
KORR. ADRES. POSTBUS 130
6200 AC MAASTRICHT
TELEFOON (043) 321 11 37

Student(e) BGK gezocht

Gezocht wordt een student(e) die in het kader van de afstudeerstage, zelfstandig een voedings interventieonderzoek zou willen uitvoeren. Het betreft een voedingsonderzoek waarin onder andere het serum cholesterol verlagende effect van phytoestrogenen bij gezonde vrijwilligers wordt bestudeerd. De praktische uitvoering van de stageopdracht zal onder andere bestaan uit het werven van proefpersonen, de screening van de proefpersonen, het gerandomiseerd samenstellen van twee vergelijkbare interventiegroepen, het uitvoeren van het feitelijke onderzoek, eventueel het zelfstandig analyseren van de verkregen plasmamonsters en het verwerken van de verkregen resultaten. Natuurlijk is het invullen van persoonlijke interesses binnen het beschreven onderzoek altijd mogelijk. Voor meer inlichtingen: Jogchum Plat, Vakgroep Humane Biologie, kamer 2.224, tel 043-3881305

Met spoed gezocht: GVO-stagiair(e)

Het studentenbureau is het overlegorgaan van GW-studenten over diverse zaken die met het GW-onderwijs te maken hebben. Zaken als de VGT, het statistiekonderwijs, de werkskoeftingen, het computeronderwijs en natuurlijk de enorme drukte op de faculteit worden door het SB onder de loep genomen. Het SB bestaat uit studentleden van het faculteitsbestuur, de faculteitsraad en de opleidingscommissie. Heb je vragen, klachten en/of opmerkingen welke het onderwijs binnen de faculteit aangaan, dan kun je altijd bij ons terecht op maandagavond om 19.00 uur in kamer 1.235A. Ook is het mogelijk een briefje te stoppen in "The Black Box" tegenover kamer 1.247 (Bureau Onderwijs).

Het studentenbureau

Het studentenbureau is het overlegorgaan van GW-studenten over diverse zaken die met het GW-onderwijs te maken hebben. Zaken als de VGT, het statistiekonderwijs, de werkskoeftingen, het computeronderwijs en natuurlijk de enorme drukte op de faculteit worden door het SB onder de loep genomen. Het SB bestaat uit studentleden van het faculteitsbestuur, de faculteitsraad en de opleidingscommissie. Heb je vragen, klachten en/of opmerkingen welke het onderwijs binnen de faculteit aangaan, dan kun je altijd bij ons terecht op maandagavond om 19.00 uur in kamer 1.235A. Ook is het mogelijk een briefje te stoppen in "The Black Box" tegenover kamer 1.247 (Bureau Onderwijs).

Kennistechnologie

Voor kopij: M. van Wanrooij/M. Geelen, Fac. Bur, Tongerestraat 6, tel.: 3883389, voor woensdag 12.00 uur

Openingstijden Balie faculteitsbureau:

maandag van 12.00-13.00 uur
dinsdag van 12.00-13.00 uur
vrijdag van 12.00-13.00 uur
Spreekuur P. Brouwers: wekelijks op dinsdag van 14.00-15.30 uur en volgens afspraak

Psychologie

Voor kopij: A. Cuijpers / W. Schipper, Bur. Psych., DRT 10, tel.: 3881886, voor vrijdag 12.00 uur.

Toets blok 2.3P (Geheugen)

Op 19 december a.s. is de toets van blok 2.3P (Geheugen). Bij die gelegenheid wordt tevens een extra herkansing van de bloktoets van het vorig cursusjaar aangeboden wegens de ingrijpende wijzigingen die het blok heeft ondergaan. Geïnteresseerden die de eerste herkansing hebben gedaan kunnen zich melden bij P. Houx, DRT10 k. 3.001, tel. 3881902, E-mail: P.Houx@PSYCHOLOGY.Unimaas.NL

Rechtsgeleerdheid

Voor kopij: A. Kessen, Bur.Onderwijs, Zwingelput 4, tel. 3883003, voor vrijdag 13.30 uur.

Openingstijden onderwijsbalie BO

Maandag t/m vrijdag van 10.15-11.15 uur en van 14.15-15.15 uur. Op maandagavond is de balie ook geopend van 20.00-21.00 uur.

Openingstijden Bureau Internationalisering

Voor Nederlandse studenten, Erasmus-, Tempus- en Magister juris Communis studenten, spreekuur op ma-di-do- en vr-ochtend van 10.15-11.15 uur, k. 0041, Nieuwenhof.

Balie-assistenten gezocht!

Bureau Onderwijs zoekt studenten die aan het begin van de blokperiodes willen assisteren bij de uitgifte van het onderwijsmateriaal. Vergoeding: f 10,- per uur. Gegadigden moeten ruim tijd beschikbaar hebben in de laatste week voorafgaand aan een blok en in de eerste week van het blok. Studenten die hiervoor in aanmerking willen komen kunnen bij de balie van Bureau Onderwijs een formulier ophalen waarmee zij zich kunnen aanmelden. Uiterste inleverdatum: 1 december 1997. U krijgt voor Kerstmis bericht.

Bureau Stages

Extra stageplaatsen aangeboden bij transportbedrijf te Geleen voor student milieurecht. Per direct, eventueel parttime. Studenten die in de tweede helft van dit studiejaar in het buitenland een stage willen volgen en voor de reis- en verblijfskosten een subsidie van het SWOL willen aanvragen, dienen zich te melden bij het bureau stages, ook indien nog niet helemaal zeker is of de stage wel doorgaat. Ellen de Krom-van Hezik, stagecoördinator, tel 3883274. Spreekuur woensdag 10-11 uur kamer 2204 Oud-Gouvernement.

Bureau Stages Fiscaal recht

Studenten fiscaal recht en fiscale economie: Belastingdienst/Particulieren Heerlen (Kloosterweg 22, Heerlen) biedt plaatsen aan voor het verkrijgen van fiscaal technische ervaring. Doelgroep: studenten fiscaal recht 3e en 4e jaars (en studenten fiscale economie 3e en 4e jaars). Het betreft inzet bij de landelijke "HUBA campagne" (HUBA staat voor hulp bij aangifte).

* Periode 9 t/m 20 februari 1998, 2 t/m 13 maart 1998. Tijdens normale kantooruren, hele dagen dus.
* Periode 18 en 19 februari, 4, 5, 11, 12, 18, 19, 25 en 26 maart, 1 en 2 april. Op deze dagen werktijden van 17.00-21.00 uur, halve dagen dus.

Minimale inzet 10 werkdagen in de aangegeven periode (hoeft niet aaneengesloten). Twee avonden gelden als een werkdag.

Geboden:

- * een intake-dag op de eenheid m.b.t. de uit te voeren werkzaamheden aan de hand van het aangiftebiljet
 - * een vergoeding van fl. 30,- bruto per dag
- Aanmelding voor 15 december 1997 bij dhr. H.J. Cortenraad. Tel. 046-4591626.

Hoorcollege blok Strafrecht

In het kader van het blok Strafrecht (deeltijdsopleiding) vindt een hoorcollege plaats, verzorgd door prof. G.P.M.F. Mols.

Onderwerp: Het rechtskarakter van het strafrecht (A.A.G. Peters). Datum en tijdstip: dinsdag 2 december, 19.00 uur.

Plaats: 1.030A Nieuwenhof (lokaal Oefenrechtbank).

Hoorcolleges blok 1.2 Rechtshandeling

Tijdens het blok Rechtshandeling wordt wekelijks (op de woensdagochtend) een hoorcollege aangeboden. Het betreft:

- 26.11.97: mr. R.J.N. Schlössels; Doelgebondenheid en willekeur
- 03.12.97: mr. M.A. Heldeveg; Overzichtscollege bestuursrecht
- 10.12.97: prof. mr. G.R. de Groot; Bronnen van verbintenissen
- 17.12.97: mr. M.M. van Rossum; Wilsontbreken en wilsgebreken
- 07.01.98: mr. J.M. Smits; 'Nakoming en niet-nakoming'
- 14.01.98: -debat- bestuursrecht- en privaatrecht

Alle hoorcolleges worden aangeboden in de grote college-zaal aan de Tongerestraat. De colleges beginnen steeds om 9.00 uur. Indien een college langer dan 45 minuten duurt, wordt om 9.45 uur een pauze van 15 minuten ingelast. Na de pauze (vanaf 10.00 uur) wordt het college dan voortgezet tot uiterlijk 10.45 uur.

Ahold scriptieprijs

Gezocht: de beste scriptie over de detailhandel! Ben je HBO- of universitair student? Beschouw jij het winkelschap als wetenschap en schrijf je een werkstuk of scriptie over de detailhandel? Aarzel dan niet en stuur je werk in voor 31 december 1997 voor de Ahold Scriptieprijs 1998.

Alle hoorcolleges worden aangeboden in de grote college-zaal aan de Tongerestraat. De colleges beginnen steeds om 9.00 uur. Indien een college langer dan 45 minuten duurt, wordt om 9.45 uur een pauze van 15 minuten ingelast. Na de pauze (vanaf 10.00 uur) wordt het college dan voortgezet tot uiterlijk 10.45 uur.

English Messages

FACULTY OF ECONOMICS AND BUSINESS ADMINISTRATION

Application forms for SWOL/FE&BA funding

Application forms for SWOL/FE&BA funding for study and internship abroad are available at the International Relations Office, room 3030 during open office hours. Monday, tuesday, thursday and friday from 10.30 until 11.00 hrs. and wednesday from 14.00 until 16.00 hrs.

Registration skills training period 2A

The last day for registration/cancellation/modification of the skills training period 2A is **November 28**. We strongly advise you not to wait till the last day with your registration in order to avoid large queues at the terminals. Should there be any problem with the ISS you have to contact the schedule planners (room 3073) before the deadline.

Education Prize 1997

In order to increase the quality of the education, the faculty offers every year 3 educational awards: one prize for a structurally well-functioning project (Dfl. 15.000,-), one prize for a structurally well-performing staff member/tutor (Dfl. 10.000,-) and one incentive prize (Dfl. 5.000,-). If you want to nominate a project, a group of staff members or a single lecturer, please let us know by sending a letter (including a motivation for the nomination) to the Education Office before November 28th 1997 (through the yellow postbox near the Education Desk).

EFM Imperator offers for first year students IB, IES or IM:

- extra lessons mathematics and statistics
 - summaries mathematics and statistics
 - testbooks with 2 exams and answers for all knowledge and QM tests!
- EFM Imperator also has testbooks for second year students IB, IES or IM. For more information please come to the Imperator office in the Abtstraat.

Reductiebureau

The Reductiebureau will be opened on Tuesday, Wednesday and Thursday from 10.30 till 12.30. Additional opening hours will be announced at the Reductiebureau (room 0.007). For last-minute changes: <http://www.unimaas.nl/~reductie>

AIESEC

AIESEC is the largest international student organization in the world. It is settled in 87 countries, at 740 Universities and has over 50 000 members. Thanks to these contacts AIESEC is able to send over 5000 students all over the world for internships. Besides the exchange program AIESEC has the Careerweek in which students can present themselves to companies. T2000 is a project in which the students learn about presentations, communication and tackling problems. Next to these projects, AIESEC offers programs who focus on the cultural aspect. The language trip and the Ambassadorsprogram are examples of this kind. It is an excellent way of learning about different cultures and their languages.

The Careerweek

PAY ATTENTION!!! On Monday the 20th of November you can collect your time-table for the **AIESEC Careerweek**. AIESEC will be standing by the reception of TS 53 between 10.00h. and 14.00h. Also on Monday the 24th you can collect your time-table, same place same time.

The Exchange program.

The first selectionrounds of this year are completed. From now on you can register again for the next rounds. These will take place in January. The application-forms are available at the AIESEC-office at the Abtstraat.

Businesscourse

Procter & Gamble offers you a fantastic business course. For more information: **AIESEC-Maastricht, Abtstraat 4, Room 2002/2004, tel: 043-3883863.**

THE MUSST

The MUSST is an overall organisation for sportstudents only, especially for the sport-unions. Thereby we have information of tournaments, championships, sport-events and races. If you are interested in sport, and you would like to join a sportevent, tournament or something in that case, you are always welcome to drop by. We are situated at the Lenculenstraat 26 (above LV&S). Our information-hour is every Tuesday, Wednesday, and Thursday from 12.30h. till 13.30h. It is also possible to call us, the number is: 043-3883080. We are looking forward to meet you! Our complete adress is: MUSST, Lenculenstraat 26/Postbus 616, 6200 MD Maastricht.

VACATURES

Schriftelijke sollicitaties onder vermelding van vacaturnummer op brief en envelop binnen 10 dagen richten aan de dienst PZ (Bouillonstraat 3, postbus 616, 6200 MD Maastricht). Interne vacatures gelden uitsluitend voor interne kandidaten (= medewerkers UM en wachtgelders).

FdEWB, Kwantitatieve Economie

Docent m/v 1.0 fte voor 2 jaar

Taken: een creatieve inbreng leveren in het onderwijs in de kwantitatieve methoden (Wiskunde, Statistiek en Computergebruik) in de eerste twee jaren van de opleidingen Economie, Fiscale Economie en Internationale Bedrijfskunde; onderwijs geven in de (bedrijfs)economische en bedrijfskundige hoofdvakken. Nauw samenwerken met collega's binnen en buiten de vakgroep (o.m. Marketing en Internationale Bedrijfskunde)

Vereisten: universitaire opleiding in wiskunde, econometrie of technische bedrijfskunde of een gelijkwaardige opleiding met aantoonbare (bij voorkeur praktijk-)kennis van het gebruik van kwantitatieve methoden in het bedrijf(s)leven) alsmede gebleken belangstelling voor de didactische aspecten van het onderwijs in de kwantitatieve methoden in relatie met de bedrijfseconomische vakken. Een goede beheersing in woord en geschrift van het Engels is noodzakelijk.

Salaris: min. fl. 3.882,— en max fl. 6.155,— bruto per maand bij een voltijdse aanstelling (38 uur/week). Een aanstelling van 32 uur/week is mogelijk.

Inlichtingen: bij dr. S. Schim van der Loeff, sectie Econometrie, tel.043-3883843 of dr. J. Lemmink, sectie Marketing, tel. 043-3883814.

Vacaturenummer: 217

FdEWB, MERIT

A Postdoc researcher m/f 0.8 fte and a Phd candidate m/f 1.0 fte for 2 and 3 years

To work on project "Environmental Policy, Economic Reform and Endogenous Technology: A Dynamic Policy Analysis" for the Dutch NWO "Environment and Economy" research programme, which will start in February 1998.

In the project the researchers will analyze possible paths of more sustainable development in electricity generation and transport, and how public policy affects these paths. This will be done through the use of an evolutionary model of niche development, using genetic algorithms.

Tasks: the development of an evolutionary model of niche development and to use the model for doing simulations of the effects of technology support and control government policies on niche development patterns of sustainable technologies in transport and electricity generation. The researchers will work together with researchers at the University of Twente who will develop sociotechnical scenarios.

Requirements: for the Postdoc researcher, a PhD in economics and research experience in evolutionary modelling of technical change; for the PhD candidate: a diploma in economics or engineering and an affinity with evolutionary theories of technical change.

Salary: Postdoc researcher min. fl. 3.882,— and max. fl. 6.155,— gross a month and the PhD candidate in the first year fl. 2.135,— and in the fourth year fl. 3.812,— gross a month.

Information: Dr. R. Kemp Tel 3864, R.Kemp@MERIT.unimaas.nl

Vacancy number: 218

FdR, Privaatrecht

docent m/v 1.0 fte

Taken: Bij de Faculteit der Rechtsgeleerdheid verleent u medewerking aan het voorbereiden en het uitvoeren van het onderwijs op het gehele gebied van het recht, in het bijzonder het privaatrecht. U begeleidt onderwijsgroepen, vervaardigt onderwijsmateriaal, maakt toetsvragen en corrigeert toetsen.

Vereist: Gedegen kennis van het privaatrecht en belangstelling voor onderwijs en onderwijsgebonden onderzoek op dit terrein. Ervaring in de praktijk strekt tot aanbeveling. Absolute noodzaak is zulks echter niet. Het zou plezierig zijn als uw Engels zodanig is dat u eventueel ook in die taal onderwijs zou kunnen geven.

Arbeidsvoorwaarden: Benoeming vindt plaats in tijdelijke dienst voor de duur van een jaar. Salaris: minimaal f. 3.882,- en maximaal f. 6.155,- bruto per maand, afhankelijk van ervaring.

Inlichtingen: Prof. mr. H.J. de Kluiver, 043-3883097.

Vacaturenummer: 219

student-assistent m/v, 0.2 fte

voor de periode van 1-1-98 tot 1-9-98, met duidelijke belangstelling voor handels- en ondernemingsrecht, aangeland in einddoctoraalfase rechtenstudie met (in ieder geval passieve) kennis van moderne talen (Engels, Duits, Frans). Verwacht wordt eigen initiatief, het vermogen zelfstandig te werken alsmede vertrouwelijkheid met de bibliotheek en (v)aardigheid in literatuuronderzoek.

Inlichtingen: Prof. mr. H.J. de Kluiver, tel. 043-3883097.

Schriftelijke sollicitaties (met cijferlijst en c.v.) tot 8 december 1997. Vacaturenummer: 220

Aangeboden LIFT-vacatures:

- 100359 redacteur, Gemeente Maastricht, max. f6.427
- 100360 docent communicatie vaardigheden en Nederlands, Hogeschool Limburg, max. schaal 11
- 100361 docent Spaans, Hogeschool Limburg, max. schaal 11
- 100362 docent werktuigbouwkunde, RBO-mobiel, max. schaal 11

LUC-Diepenbeek

Navorser, bedrijfsinformatica

Indien u belangstelling heeft voor een LIFT-vacature of voor de vacature van Diepenbeek, kunt u meer informatie verkrijgen via MUIS of via het Bureau Mobiliteit (Bou.3 tst. 3179 of P.deb. Tst. 2207).

Een tongzoen
(foto Philip Driesen)

"Hyke heeft karakter", zegt Sigrid, terwijl ze verder borstelt aan het bruine paard. "En ze zit lekker." Sigrid rijdt al vanaf haar elfde. Momenteel wekelijks. Dat is eigenlijk maar weinig, ja. Wat er zo leuk is aan paardrijden? "Gezellig bezig zijn met een dier. Buiten zijn. Het onverwachte: je weet niet wat er gaat gebeuren." Buiten is het koud. Het paard maakt allerlei onverwachte bewegingen zodat Sigrid verzoekt de staldeur te sluiten. Je weet nooit, met zo'n karaktervol dier. Ze is er wel eens afgewoond, ja. Het zadel gaat erop. Of ik even opzij wil gaan, want ze wil eruit.

De stallen vormen tezamen een straatje. Uit iedere bovendeur steekt het hoofd (paarden hebben een hoofd, geen kop) van een paard. Een paar deuren verder staan drie meiden met een veulen te kletsen. "Dit is Chelsea", zegt een van hen. "Ze is pas een half jaar oud. De moeder is weggelopen." Ook een paardenleven kent zijn dramatische hoogtepunten. Als ik me omdraai is het paard de dames aan het tongzoenen. Of andersom.

Gery Boers, onderzoekster bij de vakgroep verplegingswetenschappen, leidt me verder rond. "Dit hier is een moeilijk paardje, echt een karaktertje. Stuurt heel nauwkeurig. Heel gevoelig. Als je hard aan haar trekt wordt ze turbuleus, hè meisje." Dat was tegen het paard. We lopen verder. Gery stelt me hier en daar aan een hoogheid voor. "Prins, een ex-meneer, ook moeilijk. Alle hengsten zijn gecastreerd. Anders rijd je al heel snel met z'n drieën." Dan bestijgt hij een merrie, of je er nu op zit of niet. "Dit is Banjer, een privé-paard." Volgens

Gery heet Chelsea eigenlijk Queeny, en is ze een dochter van Rose. Niks weggelopen moeder, weg paardensop. We passeren een IJslands privépaard. "Ook een deugniet; kan goed bokken." Dan Maroy, "een superhengst", een Arabier met een stamboom. Arrogant als de pest, natuurlijk.

De een na de andere jongedame verdwijnt met paard de bak in. De les gaat beginnen. Vanuit de kantine (veel zwaar hout, geblokte kleedjes, kortom: rustiek) kun je het allemaal door een raam volgen. Aan een tafel zit een aantal Chevaliers. Mijn vooroordelen blijken te kloppen: de paardenclub bestaat voor 99% uit dames en allemaal zijn ze rond hun elfde begonnen. Freud heeft gewoon gelijk.

Ze hebben lang niet allemaal les. De meesten rijden in het weekend, ergens in de buurt van het ouderlijk huis, waar ze een adresje of zelfs een paard hebben. De club is voor activiteiten, zoals wedstrijden. Les is duur: Susan moet frieten bakken om te kunnen rijden.

Jordi is een van de drie heren die de club rijk is. Hij rijdt wedstrijden: dressuur. Ankie van Grunsven zeg maar. "Maar die doet dingen die wij niet kunnen." En hij houdt ook van auto's. Een paard heeft wel iets van een auto, vindt Jordi. "Je beoordeelt ze allebei op uiterlijk, hoe ie zit, hoe ie rijdt. Je moet ze allebei besturen, snelheid is belangrijk." En je moet er natuurlijk de hele zondag aan poetsen. Marieke en Marjolein, verontwaardigd: "Maar een paard, daar hou je van. Daar heb je een speciale band mee." Jordi is onverstaanbaar. "Ik heb ook een speciale band met een auto, maar de auto niet met mij." Iris: "Het leukste is als een paard naar je hinnikt. Dat doet een auto niet."

Marieke heeft een paard in Eysden, in de wei. "Een bloedpaard." Eentje met een boom dus, achttien jaar oud en nog steeds kastanjebruin. Marieke houdt van

haar paard, ondanks de mankementen. "Haar benen zijn niet zo goed." Overal is ze geweest, bij alle veeartsen, zonder resultaat. Mensen raadden haar aan het beest weg te doen. "Het gaat mij niet om het rijden, maar om het paard", zegt ze. "Ik kon het niet over mijn hart krijgen om het in de worst te stoppen. Ik kom hier een paar keer per week om er brood in te schuiven. Ze kan nog wel rijden, maar alleen rechtuit. Ze heeft het namelijk aan de gewrichten, dus ze kan moeilijk wendend." Ze laat het paard nu maar uitmaken waar ze heen rijdt en hoe lang het duurt. "Op een gegeven moment komen we wel weer thuis."

Iris heeft een verzorgpaard: "Iemand anders betaalt en ik heb het paard." Het beest is nog maar zestien, maar heeft ook al moeilijke benen.

Allemaal hebben ze thuis ruzie gehad, om de paarden. "Ik heb wel eens de kindertelefoon gebeld: mijn ouders willen geen pony voor me kopen - toen was het nog een pony." De kindertelefoon raadde haar aan om goed haar kamer op te ruimen en te helpen in het huishouden. Het hielp niet. Twaalf jaar zeuren kostte het, voor ze haar zin kreeg. "Advertenties uitknippen van te koop aangeboden paarden, pressie uitoefenen." Alle ouders dachten dat de paardenliefde wel over zou gaan als de meiden eenmaal zestien zouden zijn, en hun interesse naar jonge heren uit zou gaan. Maar niks hoor. "Eerst het paard en dan de jongen", zegt Marjolein zeer beslist. Het probleem lost zich in zekere zin zelf wel op. "Als je zegt dat je een paard hebt en een paardengek bent, zijn ze altijd een stuk minder enthousiast." Marieke heeft wel allebei. "Maar het is niet heel handig." Waarom niet? Marieke: "Je hebt de verantwoordelijkheid voor een paard en die houdt pas op als ie dood neervalt."

Agnes Sommer

Poenboek nuttig

Voor wie door de bomen het bos niet meer ziet op gebied van studiefinanciering of zich afvraagt hoe het zit met huursubsidie, kan het Poenboek uitkomst bieden. Deze financiële gids voor jongeren bestaat uit drie delen. De meeste informatie voor studenten staat in het eerste en het laatste deel. Het middelste deel gaat over de Wet Tegemoetkoming Studiekosten en is vooral voor scholieren interessant.

Het Poenboek is een handig boekje dat in heldere taal ingewikkelde dingen uitlegt. Met name de ins en outs van de Wet op de Studiefinanciering zijn van belang voor iedereen die wel eens met Groningen te maken heeft. Aan de hand van voorbeelden worden vele duistere rege-

lingen voor de leek duidelijk gemaakt. De spaarregeling is er een van. In een ander hoofdstuk wordt uitgelegd hoe je kan uitrekenen of je niet teveel huur betaald en wanneer je recht hebt op huursubsidie.

Het Poenboek is vooral praktisch omdat het zo veel verschillende zaken in één boekje bijeen brengt. Achter de meeste antwoorden op de vraag: waar moet ik zijn voor... kom je vanzelf ook wel, maar zo'n financiële gids bespaart toch veel tijd en moeite. Natuurlijk kun je ook de Studentengids raadplegen, een nieuwe uitgave van de Dienst Studentenzaken, maar die beperkt zich grotendeels tot regelingen die binnen de Universiteit Maastricht van toepassing zijn. Ook han-

dig, om bijvoorbeeld te weten hoe het zit met kinderopvang of bestuursbeurzen. De twee boekjes vullen elkaar goed aan, maar als je echt een specifiek probleem hebt, kun je het beste de desbetreffende instantie bellen. Achterin vindt je een lijst van handige namen, adressen en telefoonnummers, zoals die van de steunpunten Studiefinanciering en studentenvakbonden.

Karin Verstraeten.

Het Poenboek kun je bestellen door f 17,50 over te maken op 213001 t.n.v. VSSD o.v.v. Poenboek. Het is ook te koop bij de betere boekhandels en bij de studentenvakbonden.

Agenda

donderdag 20 november

Leven en leer van de Boeddha, lezing, Prof. Dr. J. Janssen, Aula TS53, 20.00
Nora, toneel, Het Vervolg, Theater Het Vervolg, 20.30
De Aïssawa van Meknès, soefi-muziek en dans uit Marokko, Cheikh El Kamel, Vrijthoftheater, 21.00

vrijdag 21 november

Jekyll & Hyde, musical, Koninklijk Ballet van Vlaanderen, Vrijthoftheater, 20.15
Nora, toneel, Het Vervolg, Theater Het Vervolg, 20.30
Life-Debatwedstrijd (finale), Kumulustheater, 21.00
Base danceparty, La Bonbonnière, 22.00
Lavelöss, swingfeest, Lösstheater, 22.00

zaterdag 22 november

Jekyll & Hyde, musical, Koninklijk Ballet van Vlaanderen, Vrijthoftheater, 20.15
Kamerkoor Nieuwe Muziek, concert, werken van Zuidam, Couperin, Monteverdi e.a., Conservatorium, 20.15
Nora, toneel, Het Vervolg, Theater Het Vervolg, 20.30

zondag 23 november

Bonnefantenfestival, Bonnefantemuseum, 13.30
Pop - Unieke zaken, jeugdvoorstelling v.a. 4 jaar, Kumulustheater, 14.30
Schin op planken, jeugdvoorstelling v.a. 4 jaar, La Bonbonnière, 14.30
Muziekmatinée, LSO Kamerorkest, werken van Händel, Honegger en Mozart, Vrijthoftheater, 14.30
Camera Musica Mosana, concert, werken van Elgar, Holst e.a., La Bonbonnière, 15.00

maandag 24 november

Wereldreligies: Islam, Open avond, Tafelstraat 13, 20.00
Het Zwanenmeer, dans, Russisch Ballet St. Petersburg, Vrijthoftheater, 20.15
Jacques Piroton Trio, jazzmuziek, La Bonbonnière, 21.00

dinsdag 25 november

Het atoom en het quantum, lezing, Prof. Dr. J. Hilgevoord, Collegezaal Nieuwenhof, 20.00
Hooikoorts, toneel, Anne-Wil Blankers, Bram van der Vlugt, e.a., Vrijthoftheater, 20.15
Nora, toneel, Het Vervolg, Theater Het Vervolg, 20.30
Twee Stemmen, toneel, Theater Hollandia, Toneelacademie, 20.30

woensdag 26 november

Lunchpauzeconcert, Marin Kaay, piano, Vrijthoftheater, 12.30
Nora, toneel, Het Vervolg, Theater Het Vervolg, 20.30
Twee Stemmen, toneel, Theater Hollandia, Toneelacademie, 20.30

Exposities

Toon Truyens - schilderijen, Kamer van Koophandel, Maasboulevard 5, t/m 29 dec, ma t/m vr 08.30-16.00

Waarom Charles Eyck? Met het oog op de natuur! - Natuurhistorisch Museum Maastricht - t/m 4 jan, ma t/m vr 10.00-12.30 en 13.30-17.00, za en zo 14.00-17.00

Ronnie Forbes - schilderijen, tekeningen en pastels; Gal. De Keerder Kunstkamer, Kerkstraat 10, Cadier en Keer, t/m 12 dec, do t/m zo 13.00-17.00
Jack Poell - beelden; Gal. FAH, Brusselsestraat 80, 22 nov t/m 23 dec, do t/m zo 13.00-17.00

Susan Schildkamp - schilderijen en tapijten; Gal. Tracé, Alexander Battalaan 31, 23 nov t/m 4 jan, do 14.00-18.00, vr en za 12.00-17.00

Films - Speelweek: 20 t/m 26 november

CINÉ-K, Bernardusstraat 13
Gordel van Smaragd, dag. 21.00

FILMTHEATER LUMIÈRE, Bogaardenstraat 40b

Trois Vies et une Seule Mort, dag. (beh. ma) 20.00

Twin Town, dag. 20.30, vr en za ook 22.30

A Moment of Innocence, dag. 21.00

Career Girls, dag. 22.00

Mr. Klein, ma 20.00

CINEMA PALACE, Wycker Brugstraat 1

My best Friend's Wedding, dag. 21.15; za, zo en wo ook 14.15

Sneak Preview, ma 21.00

Mr. Bean, dag. 18.15

The Peacemaker, dag. 18.15 en 21.15; za, zo en wo ook 14.15

Contact, dag. (beh. ma) 20.45

Hercules, dag. 18.30; za, zo en wo ook 14.00 en 16.15

PATHÉ MAASTRICHT, Wilhelminasingel 39

Contact, dag. (beh. za) 20.45; za 21.45; do, vr, ma en di ook 13.45 en 17.15
The Peacemaker, dag. (beh. za) 18.40 en 21.25; za 19.40 en 22.25; do, vr, ma en di ook 13.10 en 15.55

Hercules, zo en wo 13.45 en 16.00; za 14.05 en 17.00

A Life less ordinary, dag. (beh. za) 16.00; za 14.30, 17.00, 19.50 en 22.15; do, vr en zo t/m di ook 13.30, 18.50 en 21.15

Free Willy 2, wo 13.45

George uit de jungle, zo en wo 13.45 en 16.05; za 14.05 en 17.05

Napoleon, zo en wo 13.45; za 14.10

The Game, dag. (beh. za) 13.00, 15.40, 18.30 en 21.20; za 14.00, 16.40, 19.30 en 22.20

The Full Monty, dag. (beh. za) 16.05, 19.00 en 21.35; za 17.05, 20.00 en 22.35; do, vr, ma en di ook 13.20

L.A. Confidential, dag. (beh. za) 14.30, 17.45 en 21.00; za 15.30, 18.45 en 22.00

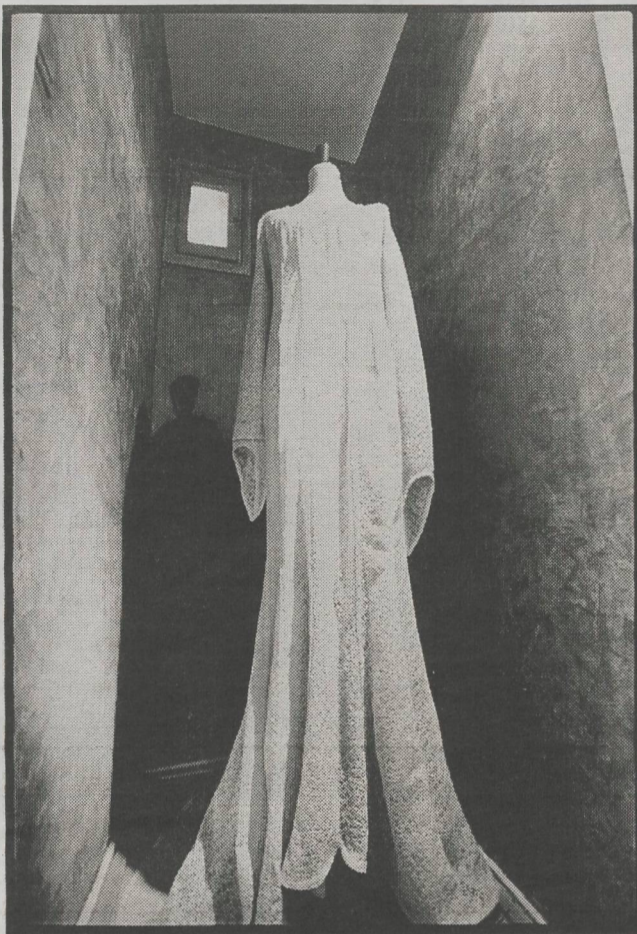
Alien 4, wo 18.50 en 21.15

Galerie Amarna exposeert lichaamsgebonden kunsten

"Nee, elitair zou ik het niet noemen." Galeriehoudster Peter Pirson loopt door de sfeervol ingerichte expositieruimte in de Stokstraat. In zijn galerie Amarna exposeren momenteel de ontwerpsters Elly Kersten en Kaat Tilley hun lichaamsgebonden kunsten. "Met de uitspraak 'De mode is dood, lang leve de mode', trekt galerie Amarna een haarscherpe lijn tussen mode als symbool van een wegwerpmatenschap en mode met visie, als uiting van een hoogwaardige menselijke cultuur", vermeldt het persbericht. Over niet elitair zijn in de duurste winkelstraat van Nederland.

Maandagmiddag in Maastricht. Buiten motregent het. De galerie oogt klein en donker. In de etalage enkele sjeke glazen vazen, een vitrine met sieraden, en wat kledingstukken. Over de deurmat ligt een heel hoogwaardig handdoekje als extra bescherming tegen de regen. Dit is tenslotte de Stokstraat.

Aan de rekken tegen de muur hangen verschillende kledingstukken. Op schappen liggen kleurige en bijzondere hoeden uitgesteld, daarvoor bordjes "Please don't touch". Let wel, hier ligt kunst. De tegenoverliggende vitrine toont meer sieraden, hoeden en vooral meer Please don't touch. De galeriehoudster (haar in een staartje, zwart colbert, zwarte col en zwarte broek) vertelt: "Het publiek hier is verschillend, maar het zijn toch vooral mensen uit de muziek en kunstwereld, of in ieder geval mensen die kiezen voor een individuele en expressieve stijl." Is dat niet elitair dan? "Eerder ingewijd. Mensen die hier komen kunnen deze

ontwerpen op waarde schatten, ze weten het te waarderen. Het zijn volwassen mensen, die de trends niet meer zo nodig hoeven te volgen, maar wat uitgebalanceerder en rustiger zijn. Jouw generatie kijkt toch vooral naar de Viva, ze willen er bij horen. Ons publiek laat dat bewust achter zich." Altijd weer geruststellend om even op je plaats gezet te worden. De gedachte alleen al, te vergeten dat je

Please don't touch (foto Philip Driessen)

jong, snel en Nix bent.

Nog één poging: iemand hoeft toch niet noodzakelijk ingewijd in het wereldje te zijn om een ontwerp mooi te vinden? Antwoord: "Dat is typisch een uitspraak van een leek." Afgestraft. Boven in de expositieruimte hangen prachtige jurken, rokken, hemdjes, tunieken en handtassen in allerlei verschillende materialen en kleurschakeringen. Een paspop draagt een zwarte jurk van een opengewerkte, kant-achtige stof. De japon zal binnenkort gedragen worden door een celliste tijdens haar concert. Hoewel er zeer excentrieke ontwerpen hangen, lijkt het leeuwendeel van de kleding goed draagbaar. Naar de Albert Heijn fietsen wordt gezien de ragfijne stofjes en dramatische of verleidelijke uitstraling problematisch, maar gala's, concerten, congressen en wat dies meer zij, lijken uitstekende gelegenheden voor deze lichaamsgebonden kunst. "Toch zien veel mensen er van af", vertelt Pirson. "Velen schrikken van hun eigen lichaam, willen iets dragen dat afkleedt, of flatteert. Ik denk wel dat je behoorlijk zelfverzekerd moet zijn om dit te dragen. Want in een dergelijke jurk kun je je niet verschuilen, maar ben je juist heel erg aanwezig."

In tegenstelling tot de kleding van ontwerpers als bijvoorbeeld Donna Karan en Armani, is de in Amarna getoonde garderobe dan ook niet geschikt op de werkvloer. "Hierin ga je geen vergadering leiden, dat spreekt voor zich." Vooral bij de tassen en hoeden is de grens tussen gebruiksvoorwerp en kunstobject bijna onzichtbaar. De ontwerpen zouden niet misstaan op een mooie plek aan de muur. Schreef de leek.

Buiten op straat regent het. Twee bontjassen lopen voorbij. Tien voor zes. Gelukkig, nog snel even de Viva halen.

Marjan van den Berg

Voorronde debatwedstrijd van wisselende kwaliteit

"Het gebruik van mobiele telefoons aan regels binden? Ik dacht het wel, ja!" Met felle ogen kijkt de student van achter zijn katheders de zaal in. Het is vrijdagavond en in de foyer van het Kumulus theater wordt de voorronde van de LIFE (Limburg Institute of Financial Economics) Debatwedstrijd gehouden. Twaalf deelnemers probeerden het publiek, de jury, de tegenstanders, en soms ook zichzelf te overtuigen van hun gelijk. "Verloedering van de maatschappij, dat is het!"

Op het podium staan twee katheders. Eén met het opschrift 'voor', de ander 'tegen'. Vlak voor een deelnemer aan de beurt is wordt door middel van loting bepaald bij welk spreekgestoelte hij plaats moet nemen. Dat leidt nog wel eens tot verwarring, vooral als iemand bij het verkeerde katheders gaat staan. "Eh, hij was dus vóór, hè", licht de presentatrice naderhand toe, als een student de volle drie minuten van de eerste individuele pleitrunde zijn verhaal van achter het bordje 'tegen' heeft afgestoken.

Maar het kan nog erger. De derde spreker heeft kennelijk al een paar keer de bodem van zijn glas mogen bewonderen en loopt licht slingerend naar het podium toe. Zijn haar achterover, een geruit sjaltje om en met een hele hete aardappel in de keel vertelt hij waarom de NS geen schadevergoeding zou moeten uitbetalen bij door vertraging opgelopen schade. Het blijkt een A-lid van Banalitis. En al is de inhoud belabberd, gegrinnik veroorzaakt het wel, vooral bij zijn pinnpelende achterban. Zijn dispuutsgenoot doet het beter. Proestend legt hij uit waarom er in openbare ruimtes bredere zitplaatsen voor dikke mensen moeten komen. "Daar betalen ze dan ook meer voor. Dikke auto's zijn toch ook duurder. Kijk, en misschien kunnen er dan minder mensen in de bioscoop... Maar ze hebben wel plezier voor twee", vertelt hij bijna stikkend in zijn lach. Het ijs is gebroken. Tegen die tijd is de aardappel al vertrokken, met achterlating van een ondergetst toilet.

Na de bekendmaking van de tussenstand begint de werkelijke debatronde. Tijdens de pauze zijn de stellingen bekend gemaakt: drugsverslaafden moeten wel/ geen drugs op recept kunnen verkrijgen, vrouwen moeten wel/niet gestimuleerd worden om op jonge leeftijd kinderen te krijgen, en homo's mogen wel/geen kinderen adopteren. En hoewel behoorlijk uitgekauwd, ontlokken de stellingen toch op zijn minst opmerkelijke uitspraken. Zo blijken homo's toch ook gewoon mensen te zijn, kunnen mannen geen meisjes opvoeden ("Papa zal jou wel eens laten zien wat je met die tampon moet doen!"), en krijgen ouwe vellen er niet zo makkelijk meer een kind uit. Drugsverstrekking aan verslaafden maakt van Nederland een paria binnen de Europese gemeenschap, en bovendien worden er aan pyromanen toch ook geen huizen gegeven?

Maar van werkelijk logisch en helder redeneren om tot een sluitende conclusie te komen is deze avond nauwelijks sprake. Bij het publiek lijkt de opwinding eerst over te gaan in algehele meligheid, die later echter omslaat in sloom gestaar. Alle onderwerpen twee keer moeten aanhoren is wellicht wel wat veel van het goede. Dat enkele deelnemers publiekelijk bekenden nauwelijks voorbereid te zijn droeg bepaald niet bij aan hun geloofwaardigheid. Ook de jury was niet altijd even enthousiast. "Jij deed in ieder geval moeite om leuk te zijn", merkt een jurylid droogjes op. Een andere spreker zucht: "Ik stond tenminste nog bij het goede bordje."

Marjan van den Berg

Smakeloos kookboekje met hoog schijf-van-vijfgehalte Koken op kamers

"Studenten die geen verstand van koken hebben, kan je alles wijsmaken." Dat moeten ze bij uitgeverij Mingus gedacht hebben toen ze besloten om het boekje 'Koken op kamers' uit te geven. Schrijfster Riet Sprengers, volgens de omslag bekend van haar boek 'Koken op Vakantie' laat zich nergens in het honderd vijftientig pagina's tellende boekje betrappen op enige kennis van zaken, een sprankje van originaliteit of een miniem gevoel voor smaak.

Humor heeft ze gelukkig wel, zij het maar één keer. Haar roerbak variatie van het Chinese Ko Lo Youk noemt ze olijk: "Koe You Lok uit de Wok". Veel grappiger wordt het helaas niet, want als we bij de ingrediënten het Indische 'atjar tjampoe' tegenkomen, dat door mevrouw Sprengers dood leuk als 'Chinees zoetzuur' wordt uitgelegd, wordt pijnlijk duidelijk hoe weinig zij van koken weet, of om het wat milder te zeggen, hoe weinig zij de lezers over koken bij wil brengen. Verbijsterend is in dit verband ook de eerste zin van haar recept voor de bereiding van 'Visminestrone à la minute': 'Bereid de soep volgens de gebruiksaanwijzing op de verpakking.' Net als trouwens haar recept voor kipcur-

ry, waar voor je '1 blikje kippenragout' in huis moet hebben. Dat daar dan alleen nog maar een lijk kerriepoeder door hoeft kan iedereen zelf wel bedenken. Jammer is ook dat het receptenboekje zo weinig aandacht heeft voor echt smakelijke ingrediënten. Terwijl overal vrolijk met het toch wat flauwe paprikapoeder wordt gestrooid komen verse kruiden en bijvoorbeeld knoflook er in dit boek zeer bekaaid van af. Noch in de Spaanse Bonensoep noch in de Lasagna Bolognese mogen de teentjes van de zo smakelijke witte roos bijvoorbeeld meedoen. Ook uit de vinaigrette worden de teentjes geweerd, wat nog niet zo erg zou zijn als de rest van het recept tenminste zou kloppen, maar de verhouding twee olie op een azijn staat met of zonder knoflook garant voor een te zure saus. Eigenaardig is ook het predikaat 'Magnetronrecept' dat wordt meegegeven aan het recept voor chocolademousse. Alsof chocolade zich alleen in de magnetron laat smelten. Het meest irritante van alles zijn overigens de zogenaamde 'Variatietips', aangeduid met een hartje, die aan werkelijk ieder recept zijn toegevoegd. Zo lezen we bij het recept voor de 'Fruitige Chipdip' de suggestie: 'Serveer er chips bij.' Alsof de lezer van plan was geweest alleen maar lepeltjes aan zijn gasten uit te delen. Minder geslaagd lijkt mij ook de suggestie om de garnalen uit de Foe Yong Hai eens te vervangen door mosselen. Natuurlijk kan je alles met alles

verwisselen, maar of het eten er op vooruitgaat is natuurlijk nog maar de vraag. Ook de suggestie om tagliatelle eens te vervangen door spaghetti doet wel erg geforceerd aan.

De vraag rijst dan ook welk publiek de schrijfster voor ogen moet hebben gehad bij het schrijven van 'Koken op kamers'. In het voorwoord bedankt zij de Delftsche jaarclub 'Musketier' voor de mogelijkheid kennis te maken met de studentenkeuken. Blijkbaar was de Delftse studentenwereld op het moment van haar bezoek net gefascineerd geraakt door de schijf van vijf. Daar worden in het boekje namelijk heel wat pagina's aan vuil gemaakt. Wat 'Ook Dat Nog' voor de enthousiaste ondernemer is, is de schijf van vijf voor de hobbykok. Het is dan ook typerend dat dit boekje op de voorkant wordt aangeprezen met: 'Gezond, goedkoop en gemakkelijk te bereiden'. Het bijvoeglijk naamwoord smakelijk is wijselijk achterwege gelaten.

'Koken op kamers' is dan ook beslist geen aanrader. Het boekje is waarschijnlijk bedoeld voor tantes die op weg naar de verjaardag van hun neefje snel bij de Bruna een 'aardigheidje' willen kopen. Het is dan ook zaak om juist die doelgroep tijdig te waarschuwen.

Micha Wertheim

'Koken op kamers', uitg. Mingus, Woerden. f 17,50

Thee

Toen ik thuis kwam van Bart, hing er een briefje op mijn deur dat ik dringend mijn ouders terug moest bellen.

Soms bel ik, als ik langs zijn huis fiets, even bij Bart aan. Bart is namelijk altijd net aan een pauze toe als ik op zijn stoep sta. Ik had zin in thee, en dus liepen we naar de keuken waar Bart meteen water op het vuur zette. Hij pakte de glazen theepot van het aanrecht, de blaadjes van een vorige pot dreven nog in het gekleurde water. Bart stond voor de keus, of helemaal naar de WC wandelen om de blaadjes keurig door te trekken, of de pot boven het aanrecht om draaien en dan de verstopte gootsteen schoon pulken. Hij moest dus, om het zo toch maar te noemen, kiezen uit twee kwaden.

Het liep anders. Barts oog viel op de koude koffiepote die inclusief oud filter, nog op de keukentafel stond. Hij pakte de theepot en goot de blaadjes, met het restje thee in het vieze koffiefilter. Toen het water even later had gekookt en Bart de thee had opgeschonken, was het koffiefilter uitgelekt. Voldaan pakte hij het filter op en liet het in de afvalbak vallen. Met een gevoel van triomf dronken wij onze thee.

Thuis belde ik mijn ouders op, en hoorde dat mijn oma door een beroerte was komen te overlijden.

Het lukt mij niet om over de dood te schrijven. Alleen het leven laat zich soms even vangen.

Simon

(foto Philip Driessen)

Bij Hoensbroek begint de victorie

"In 1966 was Maastricht dichtgeplakt, een duf provinciestedje. Echt waar, Hoensbroek was toen heel wat levendiger."

Beeldend kunstenaar Fons Haagsmans kijkt er wat gekweld bij. Een getormenteerd heer, die later nog wat meer prikkelstatements zal debiteren. Gelukkig maar, want een forumdiscussie over 'de cultuur van de stad in Limburg' in het ronde koepeltje van het Bonnefantenmuseum, terwijl achter de sprekers langzaam een binnenschip van links naar rechts door het beeld beweegt; daar hou je op een vrije zondagmiddag maar moeizaam je gedachten bij.

BERICHT UIT MAASTRICHT

Nee, een echt helder thema had het forum op deze zondag 16 november niet om handen. Het had in ieder geval iets te maken met cultuur in Limburg, en met de vraag of cultuur en stad bij elkaar horen. En misschien ook wel met de vraag welke van de twee cultureler is: het dorp of de stad. Nou ja, zo iets. Het paste in ieder geval in een serie van vier bijeenkomsten, dus dat was al heel geruststellend. Een coproductie van de Omroep Limburg en het Bonnefantenmuseum, dat meer bezoekers wil trekken en daarom onder de titel Bonnefantenfestival leuke zondagmiddagjes organiseert met bijvoorbeeld een rondleiding, wat kamermuziek en poëzie, en deze keer het Heerlens mannenkoor St. Pancratius. Dat waren dus die heren die na afloop in de foyer rondhingen in allemaal eendere pakken met een soort medaille op de borst. En vlinderdasjes natuurlijk. Over dorpscultuur gesproken. Nee, dan ziet het er in ons ronde zaaltje heel wat artistieker uit. Onder het publiek althans. Veel kunstzinnige snorren, een enkele grijze mannenpaardenstaart, een hip kobaltblauw colbertje op een lichtblauwgeruite pantalon plus laarzen, dat soort dingen. Het jasje applaudisseerde luid maar eenzaam toen architect Jo Coenen zijn entree maakte, tien minuten na aanvang omdat hij gisteren uit Brazilië was teruggekomen. Daarmee completeerde Coenen het forum van vier heren, want cultuur in Limburg, daar heb je vooral heren voor nodig.

De presentator wilde om te beginnen weten of ze een dorps achtergrond hadden. Nou en of. Liefst twee van de vier bleken uit Hoensbroek te stammen, terwijl er eentje, Haagsmans, op zijn zesde in Hoensbroek was beland. Alleen Karl Dittrich, volgens een pamflet dat bij de ingang lag voorzitter van de Raad van bestuur van de Universiteit Maastricht, (Heren organisatoren: wij zijn Philips niet. Wij hebben een college van bestuur en een raad van toezicht) had niets met Hoensbroek te maken. Hij is in Maastricht geboren en dus een echte stadsjongen. Of toch niet? Nou nee, want hij herinnert zich het Maastricht van zijn jeugd als een ingeslapen zootje. Daarna vertrok hij op tienjarige leeftijd naar iets wat nog veel erger moet zijn geweest, het Noord-Limburgse Meerlo. Toen werd het Leiden, Florence, weer Leiden en weer Maastricht.

Maar die cosmopolitische biografie ontging de presentator, die vermoedelijk meteen geveld was door het imponerende geweld van Coenen. Coenen is immers al de hele wereld over geweest en is ook wereldberoemd. Dat is geen grapje, want vorige week meldde een serieuze landelijke krant dat Coenen als een vorst in Rio de Janeiro of Sao Paulo was onthaald en min of meer de eregast mocht spelen tijdens een Latijns-Amerikaanse architectenbiënnale. Coenen is op zijn manier misschien wel even goed en even beroemd als Johan Cruijff. En dat is niet de enige overeenkomst. Cruijff, het genie, weet alles van dribbelen en schijnbewegingen, en doet daar ook ver-

baal zijn voordeel mee. Vraag hem iets en hij orakelt de meeuwen uit de lucht, verzoekt de meest onwaarschijnlijke observaties tot een bizarre cocktail, en concludeert dan tenslotte zelf maar dat zijn analyse zoals gewoonlijk glashelder is.

Coenen kan er ook wat van. "Een tekening kan helpen bij het voorspellen van een organisatie", lees ik in mijn aantekeningen. Of "de stad is eigenlijk een verzameling van het leven". En hij bekende ook dat hij "best veel beelden in zijn hoofd had dat veel mensen samenkomen". In dat stadium van de discussie, die overigens die naam niet mocht hebben, stuurde hij langzaam toe naar een van zijn meest tot de verbeelding sprekende projecten, het Céramiqueterrein. Coenen zag veel mensen samenkomen op pleinen, waarvan we er drie in de stad hebben, en hij had nu in zijn hoofd dat er hier, aan de overkant van de Maas, een vierde plein zou ontstaan. Wat gebeurt er op een plein? Daar wordt bijvoorbeeld een prins carnaval uitgeroepen. En dus moeten straks over zijn loopbrug over de Maas de zaate herremeniekes naar zijn plein komen.

Coenen wist ook wel een antwoord op de verzuchting van de presentator dat Limburgers te bedonderd zijn om in beweging te komen; als er een mooie tentoonstelling in Heerlen staat zie je er Heerlenaren en mensen uit de randstad, maar niemand uit Maastricht.

Jawel, zegt Coenen, "je kan best mensen in beweging brengen, maar dan in de sfeer van een carnavalsoptocht. Ik bedoel dat niet eens lullig", voegt hij er opgewekt aan toe.

Daar wou Dittrich dan toch wel even op reageren. Men had het inmiddels ook al gehad over de 'verdorping van de stad' want dat zou op dit moment in Limburg meer aan de orde zijn dan het omgekeerde. De dorpen in Limburg, daar zou zich de echte cultuur afspelen, daar zindert en broeit het. Althans, als het om het muziekleven gaat, de harmonieën en de fanfares. Het dorp, dat is pas cultureel verfrissend en dynamisch. "Alsjeblieft zeg, ik huiver daarbij", kreunt Dittrich. "En moet carnaval de drager zijn van de culturele ontwikkeling? Hou op."

Maar ho ho, hij was toch een prominent Tempeleer?, probeerde de presentator nog. "Geweest", klonk het lapidair en een beetje afwerend.

Voor Dittrich mag de stad groter worden en tegelijk dichter worden bebouwd: "Bouw het maar vol." Want alleen dan ontstaat een stadse cultuur. En echte cultuur, die is nu eenmaal stedelijk. Ja, daar had Haagsmans het ook al over gehad: "Voor eerlijke kunst moet je in de stad zijn. Alleen daar krijg je de kritiek en de discussie om je werk op een hoger niveau te tillen." Daarom had hij ook vijftien jaar in de stad gewoond. Amsterdam dus.

Coenen kon intussen weer een beetje meesmuilend doen tegen Dittrich en zijn pleidooi voor stadse cultuur. Want had hij, Coenen, niet een nieuwe universiteitsbibliotheek op de plek van de Entre Deux willen neerzetten met een toren erop? En had toen de wethouder niet gezegd dat dat er nooit door zou komen? Daar was de universiteit toch opdrachtgever geweest? Het hele feest ging niet door, "terwijl het maar om één torentje ging. Maar ja, je mag hier niet hoger dan de Sint Servaas hè".

Het punt verzandde, ook al omdat niet geheel duidelijk was wie Coenen hier nu aanviel: de gemeente, de universiteit, of misschien wel helemaal niemand. Bovendien was Dittrich van de Raad van bestuur het met hem eens. "Knots" was het dat je zelfs in Randwijk niet boven de vijf verdiepingen mocht bouwen.

Maar goed, Maastricht is in feite ook geen stad. Wat de mensen in de buitenwijken 'de stad' noemen is voor Haagsmans die "continue braderie rond het Vrijthof". Dat is waar de mensen heengaan. En tegen Coenen: "Ik moet nog zien dat ze naar joun plein komen."

Wammes Bos